

Bud'vůle Tvá

Nemoc, víra a Bůh, který uzdravuje

Johann Christoph Blumhardt
Christoph Friedrich Blumhardt

ÚVOD

Johann Christoph Blumhardt (1805-1880) byl německý pastor. Již na počátku jeho života bylo zřejmé, že bude Božím služebníkem. Svědčila o tom jeho schopnost obracet své dětské vrstevníky k víře a jeho raná práce mezi otrlou mládeží. Blumhardt se ujal malé venkovské farnosti v Möttlingenu, vesnici blízko Schwarzwaldu, která byla v zajetí pověr a magie. Zde bojoval se silami zla a zvítězil nad nimi. Tento boj začal v roce 1841 kvůli Gottliebin Dittusové, mladé ženě z Blumhardtovy farnosti, která trpěla opakovanými nervovými poruchami a různými dalšími podivnými a nevysvětlitelnými „záchvaty“. Blumhardt se pustil do dvouletého boje, který skončil porážkou démonických sil. Osvobozena byla nejen Gottliebin, ale celé město Möttlingen bylo uchváčeno nebývalým hnutím pokání a obnovy. Lidé vraceli ukradený majetek, obnovila se rozvrácená manželství, usmířili se nepřátelé, alkoholici byli osvobozeni, a celá vesnice zažila, jaký může být život, když Bůh může svobodně vládnout. Ježíš zvítězil!

Blumhardtova fara nakonec nemohla pojmout množství lidí, kteří do ní proudili. Začal tedy hledat místo s větším prostorem a větší volností. Přestěhoval svou rodinu do Bad Bollu, komplexu velkých budov, který vznikl jako lázně kolem pramene sirné vody. Skrze malou skupinu služebníků v Bad Bollu nacházeli zoufalí lidé – zatížení duševními, citovými, fyzickými a duchovními neduhy – uzdravení a obnovenou víru.

Christophu Friedrichu Blumhardtovi (1842-1919) byl sotva rok, když se jeho otec pustil do boje za Gottliebin Dittusovou. Přesto tato zkušenost vždy stála v pozadí všeho, co měl v budoucnu prožít. Když se jeho rodina přestěhovala do Bad Bollu, bylo mu deset let. Nakonec Christoph pracoval po boku svého otce a po otcově smrti pokračoval v jeho službě.

Zklamán neustálou pozorností, kterou lidé věnovali tělesnému uzdravování, Christoph zcela odešel z veřejného kázání. Přestože i nadále zakoušel Boží uzdravující moc, dospěl k přesvědčení, že proroci a Ježíš si nejvíce přejí nový svět: Boží vládu nad všemi věcmi. Bůh chce proměnit vnitřního i vnějšího člověka.

Kniha Bud'vůle tvá je sbírkou statí obou těchto mužů o nemoci, víře a uzdravování.

PŘIJĎTE K JEŽÍŠI

KAPITOLA 1

DOBŘÁ ZPRÁVA

Ježíš chodil po Galileji a učil v jejich synagogách a hlásal dobrou zprávu o království a uzdravoval každou nemoc a neduh mezi lidmi. Zpráva o něm se šířila po celé Sýrii a lidé k němu přiváděli všechny, kteří trpěli různými nemocemi a silnými bolestmi, posedlé démony, ty, kdo měli záchvaty, ochrnuté a on je uzdravoval.

Matouš 4:23-24

Evangelium Ježíše Krista má dvě stránky. Je to poselství o odpuštění hříchů a o věčném životě, ale také poselství proti lidské bídě. Vyhlašuje nejen konec hříchu, ale také konec utrpení a smrti. Veškeré utrpení skončí! Stejně jako je hřích překonán Kristovou krví, tak utrpení skončí při vzkříšení. Když Ježíš konal znamení a zázraky, vyhlašoval evangelium proti utrpení.

Díky tomuto evangeliu si můžeme být jisti, že neštěstí tohoto světa přestane, stejně jako si jsme jisti věčným životem. Tyto dvě stránky Krista nemůžeme od sebe oddělit. Nesmíme jednostranně zdůrazňovat kříž a odpuštění, zatímco ignorujeme vzkříšení a překonání naší bídy. Je to satanův trik, jak nás přimět k váhání, jestli nás Spasitel úplně vyslyšel.

Tváří v tvář touze světa po vykoupení je zřejmé, že nikdy nemůžeme přinést skutečnou útěchu skrze evangelium, dokud budeme zdůrazňovat pouze jedinou věc – že Spasitel odpouští naše hříchy – a jinak si svět může jít svou vlastní cestou. Stejně tak bychom nemohli přinést skutečnou útěchu prostřednictvím evangelia, kdybychom Spasitele představovali pouze jako činitele zázraků a hlásali: „Je pro vás útěcha, můžete být uzdraveni skrze Spasitele.“ Pak by pokání a odpuštění byly zcela opomenuty a nikdy by nedošlo k žádné zásadní změně v lidech.

Ježíš dovolil, aby k němu přicházeli nemocní, stejně jako přicházeli hříšníci. Byl připraven odpouštět hříchy a připraven uzdravovat. Občas přicházelo jen velmi málo hříšníků, jen nemocní lidé. A Ježíš je přijímal všechny. Ach, kéž by národy uslyšely tuto dobrou zprávu! Kéž by přišli nemocní a kéž by přišli hříšníci – všichni jsou vítáni!

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 2

JEŽÍŠŮV SOUCIT

Ježíš odtud odešel a vydal se podél Galilejského jezera. Pak vystoupil na úbočí hory a posadil se. Přicházely k němu velké zástupy lidí, kteří přinášeli chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho dalších, a položili mu je k nohám a on je uzdravil. Lidé žasli, když viděli, jak němí mluví, ochrnutí se uzdravují, chromí chodí a slepí vidí. A chválili Boha Izraele.

Matouš 15:29-31

K Ježíšovi přicházely velké zástupy, přinášely chromé, zmrzačené, slepé, němé a kladly mu je k nohám; a on je uzdravoval. Zpráva o jeho přítomnosti se rychle šířila. Vskutku, kdyby tam byl kdokoli z nás a slyšel o šanci být vysvobozen ze svého trápení – kdo z nás by nedal všechno za to, aby přišel k Ježíši?

Přesto nebylo pro nemocné vždy snadné dostat se k Ježíši. Mnozí se spoléhali na pomoc druhých. Tito lidé museli mít hodně soucitu a museli také vynaložit značné úsilí. Jak je tedy mohl Spasitel nepřijmout? Měl projevit méně soucitu jen proto, že k němu možná přišli z nesprávného důvodu?

Soucit vidí pouze potřeby druhých, vynechává veškerou kritiku a posuzování. Ježíš nikdy nemocným nejprve neudělal kázání ani nejprve nezkoumal jejich vnitřní stav; nikdy se jich neptal, jakých hříchů se mohli dopustit, že si tuto nemoc zasloužili. To by bylo nejen kruté, ale nemocné by to ještě více ranilo.

Proč tedy tak rychle soudíme nemocné a zkoumáme je, zda mají dostatečné výčitky svědomí nebo zda stojí za to se za ně modlit? Ježíš řekl: „Kohokoli, kdo ke mně přichází, neodmítnu.“ Proto je vždy nesprávné myslet si, že nemoc je „převlečené požehnání“. Co je pro nás prospěšnější – nemoc, nebo zdraví? Spasitel si jistě nemyslel, že nemocní jsou na tom lépe než zdraví, jinak by neuzdravoval ani by svým učedníkům nekázal, aby nemocné uzdravovali.

Ano, Bůh ví, proč někteří musí trpět; jistě si vybírá to, co je pro ně nejlepší. Ale Spasitel přijímá každého, kdo k němu přichází, s hlubokým soucitem a slepí rychle vidí, němí mluví a chromí plně používají své údy. Pamatujme na to. Všichni, kdo přišli, a všichni, kdo přivedli nemocné a chromé k Ježíši, měli velkou víru a naději. Mnohem více než my. A Ježíš je ve svém bezmezném milosrdenství všechny uzdravil.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 3

VŠICHNI MOHOU PŘIJÍT

A moc Páně byla s Ježíšem, aby uzdravoval nemocné.

Lukáš 5:17

Kamkoli Ježíš šel nebo kdekoliv se zastavil, všude z něj proudila moc, která uzdravovala a oživovala duši i tělo. Kdokoli k němu přišel s důvěřivým srdcem, našel pomoc. Pán nebes, Bůh Izraele – síla tohoto Boha proudila z Ježíše a působila uzdravení. Jak úžasné, že se Boží Syn zjevil právě tímto způsobem!

Jen stěží lze pochopit, že se k nám Bůh přiblížil s takovou laskavostí. Jak zřejmé bylo, že je všechno shnilé. Jak málo bylo na zemi bázně Boží. Jak pokrytecká byla zbožnost těch, kteří předstírali, že jsou zbožní. Dokonce i z chrámu se stalo „doupě lupičů“, proměnil se v tržiště.

Přesto přišel. A jaký byl? Nepřišel jako ten, kdo soudí, ale jako ten, kdo je plný laskavosti, vřelosti, lásky a milosrdenství. Nikdo se ho nemusel bát. Každý směl přijít, každý směl mít naději – ubožáci, dokonce i hříšníci a celníci. Ti všichni mohli přijít. A všichni, kdo přišli, byli uzdraveni a uspokojeni. Všichni se mohli radovat, že je navštívil osobní Boží vyslanec.

Protože Pán byl tak laskavý a dobrý ke každému, kdo se k němu přiblížil, dokazovalo to, že skutečně přišel od Boha. Kdo by mohl být větší? Může být něco úžasnějšího než vědomí, že tento muž z Nazareta přišel od Boha? Může někdo jiný uspokojit naše nejhlubší potřeby? Můžeme si představit někoho, kdo přichází z nebe, většího, majestátnějšího nebo slavnějšího než on? Skutečně, on je ten pravý. „Viděli jsme jeho slávu, slávu jediného Syna, který přišel od Otce, plný milosti a pravdy“ (Jan 1,14).

Ježíš je i dnes stále stejným Spasitelem. Naděje je tedy pro každého – nikdo nemusí zoufat ani pochybovat o jeho trpělivosti a lásce. Nezáleží na tom, kdo jste, můžete přijít. Ale musíte přijít! Přijďte v touze po milosti a milosrdenství. Pak se ti dostane jeho dobroty v hojnosti. I v této neklidné době můžete poznat jeho milosrdenství a to, že až přijde ten správný čas, Bůh jim „setře každou slzu z očí. Nebude už smrti ani nářku ani pláče ani bolesti, neboť starý řád věcí pominul“ (Zj 21,4). Chvála mu za takovou nezměrnou naději!

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 4

BOŽÍ SVĚTLO

Ježíš vstoupil na loď, přeplaval se a přišel do svého města. A hle, přinášeli k němu ochrnutého, položeného na lůžku. Když Ježíš uviděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti tvé hříchy.“ A hle, někteří z učitelů Zákona si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš uviděl jejich myšlenky a řekl: „Proč smýšlíte ve svých srdcích zle? Vždyť co je snadnější? Říci: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět na zemi hříchy ...“ Tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lůžko a jdi do svého domu.“ a on vstal a odešel do svého domu. Když to uviděly zástupy, zmocnil se jich strach a vzdaly chválu Bohu, který dal lidem takovou pravomoc.

Matouš 9:1-8

Příběh ochrnutého muže by nám měl připomenout naši vlastní situaci, protože všichni jsme zlomení lidé. I když nejsme tělesně ochromeni, celá naše bytost je zlomená hříchem. Zkažené síly rozkladu nahlodávají naši duši a kousek po kousku i naše tělo, ať už otevřeně, nebo skrytě, ať už si to uvědomujeme, nebo ne. Náš duch je stahován do zajetí tělesných zálib. Mnozí z nás se sotva drží nad vodou. Svůj život jsme buď promarnili, nebo jsme otupěli vůči čemukoli vyššímu. Božské věci nám unikají a věci věčné hodnoty nám unikají.

Bylo by dobré, abychom nečekali, až nás zasáhne moc smrti a zkázy, jako se to stalo tomuto ochrnutému muži. Ježíš přišel, aby každému z nás umožnil poznat náš ubohý stav, a v tomto poznání můžeme být uzdraveni. Nesmíme však skrývat skutečnost, že jsme tak či onak zraněni. O tom, že jsme všichni v bídě, svědčí skutečnost, že se rozběhneme, když přijde opravdová pomoc, nebo dokonce pomyslná pomoc, nebo když se zdá, že je nějaká pomoc na cestě. Všude, jakmile se postaví zařízení pro nemocné a postižené, lidé se hrnou. Ale všechna tato lidská pomoc bledne ve srovnání s mocí, kterou měl Ježíš. Když se dotýkal lidí, vylévala se z něho životodárná síla.

A nyní, vy, drazí, nechte Ježíše působit. Dovolte mu, aby použil vaše trápení k tomu, aby vás přivedl ke světlu. Neskrývejte to, co vás trápí. Skrze Ježíše totiž můžeme nahlédnout ještě hlouběji a ptát se sami sebe, co nás skutečně trápí v našem nejhlubším nitru. Skrze Krista se můžeme obrátit ke světlu jako ubohé, slabé a žalostné lidské bytosti, mnohonásobně zmrzačené jak vnitřně, tak navenek.

Nesnažte se skrývat svou nouzi a radostně ji ignorovat. I když to působí hrdinsky, nepřináší to pomoc ani chválu Bohu. Měli bychom raději být jako ochrnutý muž a ukázat se takoví, jací skutečně jsme. Nepředstírejme, že jsme silní, ale raději uznejme svou bídu a přinesme ji otevřeně před Boha. Spasitel chce odhalit vše, co je v nás špatné, abychom mohli být uzdraveni. Teprve pak můžou lidé kolem nás, stejně ti kolem ochrnutého muže, být naplněni úctou a chválou Bohu.

Ochrnutý muž vstoupil do Kristovy přítomnosti. Totéž můžeme udělat i my, ať už přijdeme na vlastních nohách, sami se k němu dovlečeme a přiblížíme se mu, nebo nám tuto službu lásky prokáží druzí a přivedou nás k němu, aniž bychom o to třeba opravdu stáli. Když se Spasitel objeví, působí stovky sil. To, co je špatné, vychází najevo a je odhaleno Božím oku.

Jaké je to požehnání, když se člověk ocitne pod Kristovým pohledem, dokonce pod pohledem jeho soudu. Tak se před Pánem ocitl ochrnutý muž. Chvěl se a třásl, ale jeho třes a chvění bylo opravdovější, než kdyby zůstal hrdě ležet v posteli, nechal se ošetřovat a klamal všechny své přátele svou nemocí, jako by ho bylo třeba jen litovat a nebylo co napravovat.

Když na scénu přichází Ježíš, musí pravda vyjít najevo. Nesmíme po celou dobu vyžadovat lidský soucit. Ostatně nakonec nemůžeme nic skrývat, Kristovo oko vidí skrz nás a prozkoumává celé naše nitro – vše, co je ještě temné a hříšné.

Ježíš není nikdy smířlivý vůči hříchu. Ne, právě naopak. Říká ostré slovo a vymetá mlat. Odděluje zrna od plev, posuzuje pocity a myšlenky srdce. Jeho milost rozbíjí naši tělesnou přirozenost, když není povolen žádný plášť, pod nímž bychom mohli skrýt svou hanbu. Bůh zjevuje svou lásku, ale pouze tehdy, když se ocitneme pod tavicím ohněm Spasitele. Nemusíme se toho bát, protože Boží spravedlnost je spravedlnost, která vše napravuje.

I když máme pocit, že jsme chudí a ubozí, není vše ztraceno. Jsme-li upřímní, není nic, na čem by mohl kdokoli z nás lpět. I kdyby to či ono bylo správné a dobré, přiznejme si, že to přesto nebylo čisté. To, co nejvíce potřebujeme, je začít úplně znovu a přijít, zlomení a s našimi potřebami, před Ježíšovu soudící přítomnost. Nemáme se čím chlubit, dokud v nás nebude moci žít úplně. Teprve pak můžeme být uzdraveni.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 5

BŮH CHCE

Když sestoupil z hory, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: "Pane, chceš-li, můžeš mě očistit." On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." A hned byl očištěn od svého malomocenství.

Matouš 8:1-3

K Ježíši přichází malomocný s velkou důvěrou, že mu může pomoci, ačkoli malomocenství bylo v té době nejnevy léčitelnější nemocí na zemi. Tohle opravdu vyžadovalo nějaké úsilí – vyžadovalo to hodně. Veškerá lidská moudrost leží hluboko pod prostotou takového ubožáka. Tento ubožák, zmučený a strašlivě znetvořený, poznal Boží velikost a moc. Kdo přemýšlí o Bohu tímto způsobem, se mu velmi přiblížil. Měli bychom být naplněni svatou úctou, když vidíme jednoho z nejobožejších lidí, jak stojí před svým Bohem s takovou důvěrou.

„Můžeš to udělat, chceš-li,“ říká tento člověk. Kristu přece nemůže chybět moc, myslí si tento muž. Nemůže mu chybět moc, protože přišel od Boha. Nyní vše závisí na tom, zda ji chce použít. „Chceš-li“ znamená: „Máš-li soucit, máš-li soucitné srdce – a ty musíš mít soucit. Můžeš to udělat, pokud chceš. Co víc je potřeba, abys mi pomohl?“ Takový ušlechtilý způsob myšlení nemůže vyjít naprázdno.

„Chci,“ říká Pán. „Buď čist!“ A teď se podívejte – co se stalo s malomocenstvím? Už tam není, zmizelo. Když má člověk jako onen malomocný takové dětské srdce, Bůh zasáhne. Chce se zjevit, aby každý mohl důvěřovat v jeho velikost a moc.

Musíme věřit, že Pán může udělat cokoli, pokud chce. V Getsemanské zahradě se však Pán modlil: „Ne má vůle, ale tvá vůle se staň.“ I když Ježíš věděl, že musí vypít kalich utrpení, přesto se modlil, aby byl ušetřen. A pak ho anděl posílil. Stejně tak, pokud se upřímně modlíme, může se stát, že nás anděl tiše posílí, abychom unesli vše, co je na nás naloženo. A jak se často stává, Pán může dokonce poskytnout víc, než potřebujeme, nad naše očekávání.

Modlíme-li se s neutuchající dětskou vírou a je-li to Boží vůle, Pán nám dá vidět svou slávu zjevenou ve skutcích a zázracích. „Chceš-li, můžeš to udělat,“ modlí se všichni, kdo se ho bojí. A Pán ve své velké moudrosti řekne: „Chci.“

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 6

I DNES

Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše, toho z Nazareta, jenž procházel zemí, činil dobře a uzdravoval všechny, kteří trpěli pod mocí Dávla, protože Bůh byl s ním.

Skutky apoštolské 10:38

Ježíš nepoužíval ani nevyžadoval žádné formality, když k němu lidé přicházeli pro pomoc. Stačilo jediné slovo a pomoc byla tu. Také se nikam vznešeně nevzdálil a nečekal, až lidé přijdou a požádají o pomoc. Obcházel a přicházel ke všem nešťastným a opuštěným, k těm, kdo trpěli na těle i na duši, a volal na ně: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste unavení a obtíženi, a já vám dám odpočinout“ (Matouš 11:28). Nabídl se jako Spasitel, který pomůže těm, jimž nikdo jiný nepomůže.

Změnil se snad? Určitě ne! Cestoval z místa na místo a konal dobro a uzdravoval právě proto, aby mu mohly důvěřovat všechny následující generace a aby všichni, kdo jsou nešťastní a trpí, vždy věděli, kam se obrátit o pomoc. Ježíš stále dělá úžasné věci, „chodí a koná dobro a uzdravuje“, i když je to nenápadnějším způsobem. Přibližuje se ke každému, kdo se ocitl v nouzi a bolesti, abychom i my mohli na vlastní kůži zakusit, že on je ten, kdo nám umí pomoci. Ježíš i dnes koná dobro a uzdravuje. Otázka pro nás zní: Přejdeme k němu?

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 7

ON NESL NAŠE SLABOSTI

Když nastal večer, přinesli k němu mnoho démonizovaných; i vyhnal duchy slovem a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izajáše: On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl.

Matouš 8:16-17

Množství nouze a utrpení ve světě, a to jak v Ježíšově době, tak i v té naší, lze jen stěží přeceňovat. Spasitel uzdravoval nejen nejrůznější nemoci, ale také lidi posedlé démony. Přicházeli k němu lidé, kteří se neovládali a způsobovali svým příbuzným neuvěřitelné množství bolesti, protože cizí duch v nich vyvolával zuřivost, vztek, křik nebo nevladatelnost.

Pokud tomu tak bylo tehdy, jen si představte, kolik je dnes takzvaně duševně nemocných a šílených. Přesto se je málokdo odváží označit za posedlé. Avšak nelze si nevzpomenout na Ježíšovu dobu, kdy k němu přicházelo mnoho posedlých. I dnes jsou mezi námi tisíce lidí, kteří jsou nemocní stejným způsobem.

Čteme, jak Ježíš vládl nad duchy, kteří lidi tísnili. Vyháněl je svým slovem. To vše, jak Matouš cituje z Izajáše, mělo naplnit to, co bylo řečeno prorokem: „Vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci.“

Úryvek z Izajáše to říká doslova: „Jistě vzal na sebe naše bolesti a nesl naše trápení“ (Iz 53,4). Izajáš mluví spíše o osvobození od hříchu než od nemocí a neduhů, přesto je příznačné, že Matouš mluví také o nemocech, že Hospodinův Služebník chce nést všechny naše slabosti. Ježíš odňal nemoc a chorobu, a tak nesl naše slabosti. Jako by Ježíš učinil nemoci nemocných svými vlastními a zastupoval nemocné před svým Otcem, který mu dal moc uzdravovat.

Něco podobného se děje, kdykoli se přimlouváme jeden za druhého – bereme na sebe nemoci druhých, jako bychom se modlili sami za sebe. Přímluva k Bohu je opravdová jen tehdy, když s druhým velmi hluboce soucítíme a sdílíme jeho bolest, tedy když máme skutečný soucit.

Naším povoláním je představovat Ježíše, který byl plný milosrdenství. Všechno, co děláme, musí být konáno v jeho jménu a jeho Duchem. „Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův.“ (Gal 6,2). Musíme se však mít na pozoru, protože cokoli děláme vlastními silami, včetně přímly, nemá žádnou hodnotu.

Ach, kéž přijde čas, kdy budeme plně disponovat tím, co Ježíš slíbil a zpečetil svou krví: Boží mocí ke spasení, která uzdravuje všechny rány, včetně těch tělesných. To je zaslíbeno všem, kdo ho hledají.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 8

ON ZNÁ NAŠE POTŘEBY

Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

Židům 4:15-16

Jsou chvíle, kdy je život tak těžký, že se cítíš neschopen se modlit; možná máš dokonce pocit, že už nemáš žádnou víru. Zdá se, že Spasitel je od tebe daleko a že už mu nepatříš nebo že jsi nikdy nebyl na správné cestě. Jako by ses ocitl v pekle, svírá tě strach a pocit ztracenosti. Možná si dokonce přeješ, aby ses nikdy nenarodil. Bolest je příliš velká, budoucnost příliš beznadějná.

Jak rád bych tě nasměroval tak, aby se z tvé duše vytratila veškerá temnota! Ale takovou agónii nelze odehnat jedním zásahem. Na to musíme počkat na čas milosti. Avšak i nyní ti Spasitel může dát mnoho, ale jen tehdy, když se ztišíš a vložíš v něj svou naději. Zůstaneš-li ve svém stavu dětinský, nebudeš si myslet, že je vše ztraceno – i když v sobě slyšíš nesouhlasné hlasy. Spasitel je tu, aby tě utěšil. A pokud se nedokážeš ztišit, nedělej si starosti. Škoda není nenapravitelná. Neschopnost není hřích. Spasitel tě miluje, i kdyby jen kvůli tvým vzdechům.

Nezapomeň, že Ježíš přišel do těla, do tvé vlastní nouze, abys poznal, že Bohu není tvé utrpení lhostejné. Vzdecháš a pláčeš, jsi nešťastný, truchlíš pro Spasitele. To je v pořádku, pokud to děláš správným způsobem. Spasitel neřekl: „Blahoslavení ti, jejichž věci jsou v pořádku“. On řekl: „Blahoslavení chudí v duchu. Blahoslavení, kdo pláčou.“ (Matouš 5:3-4) Věř tomu!

Pokud Spasitele necítíš, tím spíš v něj věř. Ti, kterým je Boží láska nejbližší, jsou právě ti, kteří nevidí, a přesto věří (Jan 20:29). Totéž platí o těch, kteří necítí, a přesto věří. Nepřítel často pustoší naše pocity, ale víry se dotknout nemůže. Dábel nemůže vlastnit tvou víru – pokud se nevzdáš.

Někdy budeš mít pocit, že nemáš víru, a přesto někde hluboko stále věříš. Věř tedy ve svou víru. Věci se zlepší. Kristus je zde, i když je poněkud skrytý. Neboj se ani pekla – je tam také. Žádný, kdo vzdychá a touží, nebude ztracen. Právě kvůli nám Pán zjevuje svou slávu. Pamatuj, že Spasitel se za nás přimlouvá (Římanům 8:34) a nemůže nezasáhnout svou pomocí, pokud máš v srdci touhu.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 9

OTEVŘI SE!

Přivedli k němu hluchého a špatně mluvícího člověka a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal si ho stranou od zástupu, vložil své prsty do jeho uší, plivnul a dotkl se jeho jazyka, vzhledl k nebi, vzdychl a řekl mu: „Effatha“, což znamená: „Otevři se.“ A jeho uši se hned otevřely a bylo uvolněno pouto jeho jazyka a začal mluvit správně.

Marek 7:32-35

Spasitel stojí uprostřed nás jako bojovník za nás. Vzdychá a vzhlíží k nebeskému Otci a pak hlasitě volá: „Effatha! Otevři se!“ Možná se tento muž, který přišel za Ježíšem, ostýchal k němu přijít. Jistě byl znepokojen, když si ho Spasitel vzal stranou a dotkl se ho – nechápal, proč to Ježíš vlastně udělal. Ale pak se mu náhle při slově „Effatha!“ otevřely uši a on mohl zvolat: „Je to pravda, Ježíš je Pán, který může skoncovat s hříchem a utrpením. Sám jsem to zažil. Chvála a díky Bohu!“

Milovaní, toto „Effatha!“ musí být závěrem dějin našeho světa. Spasitel i nyní pilně pracuje a proměňuje evangelium, které slyšíme, v činy. Ale Spasitel se k nám musí přiblížit také osobně, ve skrytu, a ve skrytu se za nás musí modlit před trůnem svého Otce. A nakonec přijde velké „Effatha!“; to otřese celým světem.

Zatím je vše skryté. Čím větší jsou Ježíšova vítězství, tím více se odehrávají ve skrytu. Způsob, jakým byl tento muž odveden Spasitelem stranou, je příkladem toho, jak bude Spasitelem odvedeno celé lidstvo. Tiše, ale s hlubokým záplem Ježíš přivede lidstvo před trůn svého Otce.

A tak my, kteří jsme Božím kněžským lidem, musíme nemocné vrhnout k jeho nohám. Musíme k němu volat: „Drahý Spasiteli, ty jsi Pán. Nemůžeme snést, že tolik lidí následuje falešné bohy, protože víme, že ty jediný jsi Pán. A tak jsme tady. Nenecháme tě v klidu, neboť jsi nás přišel zastupovat před nebeského Otce, abys nám pomohl.“ Takto ho musíme prosit. Je to náš úkol jako církve.

Ach, vy drazí, často jsem velmi smutný, když vidím tolik křesťanů, kteří už nepřivádějí lidi ke Spasiteli kvůli jejich hříchům a utrpení. Nesmíme dopustit, aby se mezi hříšníky a Spasitelem zavřely nebeské brány. Brány musí zůstat otevřené pro všechny trpící, pro všechny nemocné. Kdyby tomu tak nebylo, nevím, zda bych mohl věřit evangeliu.

Nechť je to v nás pevně zakotveno; pak pomůžeme k příchodu „Effatha!“ Čím větší bude naše úcta k tomu, který byl ukřižován a vstal z mrtvých, tím větší bude „Effatha!“ v posledních dnech – jako když Bůh na počátku řekl: „Budiž světlo!“ Ano, jednoho dne uslyšíme: „Effatha! Otevřete se!“

Christoph Friedrich Blumhardt

ODEVZDEJTE VŠE

KAPITOLA 10

OBĚTUJME SEBE

Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři.

Genesis 4:2-5

Když se modlíme, musíme přinést oběť. Nejprve se musíme něčeho vzdát. To je rozdíl mezi Ábelem a Kainem. Ábel svou obětí odevzdal sebe a vše, co měl – tučné porce. Kain si však něco ponechal pro sebe a za svou oběť očekával. Mezi těmito dvěma je velký rozdíl.

Oběť můžeme přinést sobecky, nebo ji můžeme přinést v opravdové odevzdanosti. Stejně tak se můžeme modlit sobecky, nebo se můžeme modlit v opravdové odevzdanosti. Někteří lidé se modlí s myšlenkou pouze na sebe a tiše si přejí získat od Boha co nejvíce. Jiní však na sebe nemyslí vůbec a touží jen po tom, aby se jich zmocnil Bůh. Opět je v tom velký, velký rozdíl.

Jsou chvíle, kdy se život vymkne naší kontrole a zmocní se nás strach. Stejně jako Kain se třeseme, modlíme se a přinášíme Bohu oběti. Děláme to však jen proto, abychom pro sebe získali rychlou pomoc a zbavili se strachu. Trochu se pokoříme a voláme: „Drahý Bože, pomoz mi!“. Potom jsme však stále stejným starým člověkem a žijeme jako obvykle. Opět máme svůj dům, své zdraví, své peníze a majetek a o své blaho se dokážeme postarat v podstatě sami. Možná se ještě čas od času modlíme a děkujeme: „Bůh je laskavý. Bez něho by se mi tak dobře nedařilo.“ Ale po celou dobu jsme plni sobectví.

Když se modlíme, není až tak důležité, co nabízíme nebo obětujeme. Lidé ve Starém zákoně mohli obětovat malou holubičku nebo vola, bylo to jedno. Bohu nezáleželo na tom, zda mu přinesli hodně nebo málo. Záleželo na tom, zda to přinesli sobecky nebo dobrovolně. A to, zda se modlíme sobecky, nebo v opravdové odevzdanosti, je důležité i dnes.

Dávejme si pozor. Bůh nestojí o naše modlitby a oběti, pokud pramení pouze ze sobectví. Pokud nehoříme pro Boha a pro jeho království na zemi, je naše náboženství jako nekvalitní omítka, která zase opadá. Modlitba za všechny naše drobné strasti je k ničemu, Bohu nic nepřináší. Zabíjí to pravou modlitbu, jako Kain zabil Ábela. Ať je nám to varováním. Všechno závisí na tom, zda nás Bůh má zcela pro sebe. Obětujeme tedy Bohu celé své já – to je jediná oběť, na které záleží.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 11

BOŽÍ VŮLE

A nyní vy, kteří říkáte: "Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat" – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí! Raději byste měli říkat: "Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to neb ono." Vy se však vychloubáte a chvástáte. Každá taková chlouba je zlá. Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích.

Jakub 4:13-17

Nesmíme Bohu říkat, co má dělat. Tím méně bychom měli vytrvat v modlitbě, dokud nás Pán nakonec nevyslyší. Taková „víra“ je odpor nebo dokonce vzdor vůči Pánu. I když do svých modliteb zahrneme slova „je-li to vůle Páně“, je to přetvářka. Jsme-li upřímní, často tato slova zařazujeme jen proto, že víme, že se to od nás očekává. Ve skutečnosti však nechceme, aby se Boží vůle stala.

Když se modlíme, aby se Boží vůle stala, musíme být vnitřně a bezpodmínečně připraveni tuto vůli přijmout. Není správné neustále a výslovně prosit o obnovení našeho zdraví nebo zdraví někoho jiného, zvláště když se zdá, že se podmínky neustále zhoršují. Neustálé modlitby nikomu nepomohou – zejména ne nám samotným nebo druhým nemocným. Jen to zvyšuje naše napětí a neklid a brzdí náš duchovní život.

To však neznamená, že bychom to měli vzdát. Bůh někdy dovolí, aby se stav zhoršil (ví proč), než konečně poskytne pomoc. Chci tím říci, že bychom se měli v modlitbách za uzdravení a zdraví ztišit a vzdát se. Záležejí na Boží vůli. A opravdové vzdání se a podřízení se Boží vůli vkládá vše do jeho rukou, takže jeho pomoc, až přijde a jakkoli přijde, může přijít za Božích, nikoli našich podmínek.

Je také lepší příliš nemluvit o umírání či neumírání. Život každého z nás je jako pára. Zde se musíme ještě více ztišit a v tichosti čekat na to, co má Pán na mysli. Pokud smrt klepe na dveře, měli bychom své srdce připravit buď na život, nebo na smrt (Filipským 1:20-26). Pokud někdo, koho znáte, čelí podobné situaci, pomozte mu, aby se od ní odpoutal a přijal vše, co má Bůh na mysli. Nikdo z nás stejně neví, co přinese zítřek. Musíme připravit svá srdce. Pak bude vše v pořádku. Bůh dává svou milost pokorným a ti, kdo jsou nejpokornější a plní Boží vůli, dostávají milost vskutku hojnou.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 12

KDYŽ BŮH ČEKÁ

Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají.

Izajáš 30:18

Někdy se zdá, jako by se o nás Bůh už nestaral, jako by na svůj lid zapomněl. To si mysleli a říkali staří Izraelci. Ať volali o milost sebevíc, zdálo se, že žádná pomoc nepřichází a jejich nejhorší obavy se naplňují.

Prorok Izajáš však Izraeli říká, že Bůh nejenže nepřestal být milostivý, ale touží po tom, aby jim byl milostivý. Stejně jako oni netrpělivě čekali na jeho milost, on netrpělivě čekal, aby mohl být milostivý – toužil být milostivý. Bůh k nim nebyl lhostejný, pro něj bylo bolestné, že musí čekat, až jim bude moci znovu projevit svou milost.

Co to znamená? Pokud Bůh čeká, aby byl milostivý, musí mít důvod, proč čeká, a ten důvod musí spočívat v nás. Vidí v nás něco, co není v pořádku, něco, co brání jeho milosti. A tak musí čekat, dokud tuto překážku neodstraníme. Izraelité ochotně hledali falešnou pomoc jinde – u sousedních národů nebo u jiných bohů. Jak by jim tedy Bůh mohl být milostivý a pomoci? Bůh však stále toužil po tom, aby jim prokázal milosrdenství.

My ve svém neklidu také zkoušíme tisíce věcí, aniž bychom si uvědomovali, že se tím od Boha stále více vzdalujeme. Bůh nám však touží požehnat. Chce mít celé naše srdce a naši nerozdělenou důvěru, aby k nám mohl být milostivý. Když mu je však nedáme, musí Bůh čekat; a my také musíme čekat v našem trápení.

Ach, kéž bychom Pána nenechali déle čekat, aby mohl přinést svou velkou pomoc, kterou tak nutně potřebujeme! On je připraven, chce k nám být milosrdný.

Pane, ukaž nám své milosrdenství. Odstraň všechno, co brání tvé milosti a co ti brání být k nám milosrdný! Amen.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 13

DEJTE SVÉ SRDCE

Můj synu, dej mi své srdce, ať si tvé oči oblíbí mé cesty.

Příslaví 23:26

Co od nás Pán nakonec chce? Naše srdce. Chovat se nebo žít tu a tam trochu slušně, mít dobrý pocit ze svých ctností a úspěchů, procházet životem a vzhlížet k němu – nic z toho Pán nechce. Bůh chce vaše srdce, vás samotné, vaše skutečné já. Na čem skutečně záleží je, abyste milovali Boha, který je milosrdný, a aby měl celé vaše srdce.

Srdce, které usiluje o dobro, hledí na Boha. Takové srdce je šťastné díky zázraku jeho milosti. Srdci, které ho hledá, se vždy dostává Boží milosti, a když přijde úleva, vaše srdce zaplaví větší láska a vy se budete cítit osvobozeni od všeho, co vás svazuje a brání vám být opravdoví. Budete skutečně radostní – budete schopni svobodně dávat nebo zadržet vše, co Duch vyžaduje. Nebudete již cítit potřebu se s něčím nebo někým měřit, protože vaše láska k Bohu, kterému patříte, vás bude držet, abyste stáli pevně. Vaše srdce bude bít pro to, co se Bohu líbí, a bude ho bolet vše, co se děje proti němu.

Šťastný a bezpečný je ten, kdo dal celé své srdce Bohu. Jak je to jednoduché, stačí, když se podíváme na Ježíše, Božího Syna a našeho bratra, jehož čisté srdce se k nám vztahuje.

Pokud nedáš své srdce Ježíši, budeš nakonec zmatený z toho, co ti život přináší – zejména když se ti něco nepovede nebo když musíš trpět. Nebudete schopni rozeznat, kam vás Bůh vede. A budete v pokušení reptat, stěžovat si a zatrpknout. Nejenže se na věci budete dívat z lidské perspektivy, ale budete riskovat, že propadnete pochybnostem a nedůvěře. Všechna vaše dobrota, všechno vaše duchovní úsilí pak bude k ničemu.

Bůh chce, abyste se radovali z jeho vůle, proto ji pokorně a vděčně přijměte. Když se zmocní tvého srdce, povede tě ne podle okolností nebo víru událostí, které se na tebe tlačí, ale podle svého slova. Budeš umět přijmout to, co ti Bůh posílá, protože přestaneš mít svoji vlastní samostatnou vůli.

Kéž se naučíte každý den znovu odevzdávat Bohu svou lásku a své srdce, aby se vám jeho cesty – i když jsou drsné – nezdály cizí a nepříjemné. Odevzdejte mu své srdce a dovolte svým očím, aby se kochaly jeho cestami bez ohledu na to, co se vám ještě může nebo nemusí přihodit.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 14

SVĚŘTE SVÉ STAROSTI PÁNU

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.

Žalm 55:22

My, kteří jsme obtíženi starostmi, obavami a trápením, máme „své starosti složit na Hospodina“. Jinými slovy, máme je odhodit, přenechat je jemu a nechat Pána, aby se o ně postaral.

Uvědomuji si, že to není vždy snadné – nechat vše na Pánu. Snažíme se to dělat, ale přesto zůstáváme zatíženi. Naše starosti nás stále tíží. Nějak dostatečně nevěříme a nedůvěřujeme a nevíme, jak se břemen zbavit. Modlíme se, ale pak se chováme, jako bychom se nemodlili. Říkáme: „Pane, Pane, vezmi toto břemeno na sebe,“ ale přesto se starostí nevzdáváme a pak pochybujeme, zda Bůh naši prosbu vyslyšel. Jsme děti s rozděleným srdcem, které se ještě nedrží Toho, kterého nevidíme, jako bychom ho viděli.

Představte si, že nesete tak těžký náklad, že se pod jeho tíhou sotva pohnete. Nakonec najdete někoho, kdo ho z vás sundá. Jak se cítíte lehčí a svobodní! Tak bychom se měli cítit, když jsme něco odevzdali Bohu. Bůh nám pomůže – to je jeho důvěryhodný slib – ale jen tehdy, když jako děti odevzdáme do jeho péče nejen své starosti, ale i sami sebe. On je věrný a nenechá nás klesnout. I když nás nechá sejít z cesty, i když nás vede oklikami, i když se kolem nás prohlubuje temnota, postará se o nás. Vždy nás vede k cíli, který pro nás má připravený.

Někdy nám pokoj prostě dlouho uniká. Bůh však nedovolí, abychom se zhroutili. Pomoc přijde a vždycky přijde včas. Proto se nebojte. Zůstaňte věrní a stůjte věrně před Bohem. Tak si nebudete zoufat a nepropadnete malomyslnosti. Ten, kdo vytrvá, nakonec uvidí, jak moc bylo Boží zdržení jeho ziskem.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 15

DŘÍVE NEŽ HO PROSÍTE

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.

Matouš 6:7-8

Mnoho lidí si myslí, že jejich modlitby nebudou účinné, pokud je nevysloví dostatečně jasně, pokud nevysvětlí Bohu přesně, co mají na mysli, nebo k němu nemluví dostatečně hlasitě a s dostatečnou vážností. Když se to však stane, modlitba se stane tak přehnanou, že ji náš Spasitel dokonce zakazuje.

Ježíš nás samozřejmě nechce od modlitby odradit. Jde mu o to, že když se modlíme, musíme mít smysl pro přiměřenost. Jakmile se pomodlíme, musíme se ztišit. Musíme být jako zemědělec, který zasel své semeno. Pomoc přijde jen tehdy, když se ztišíte ve víře. Také v nemoci nebo při jiných potřebách se učte být v klidu a hledět na Boží království.

Můžeme se Otcovi svěřit se svými potřebami několika slovy, bez zbytečného povyku, a můžeme si být jisti, že Bůh už ví, co potřebujeme a co udělá, aby nám pomohl. Nemusíme Bohu své prosby vysvětlovat s velkými podrobnostmi ani se snažit, aby bylo úplně jasné, že naše potřeby zná. Bůh ví i o těch nejmenších věcech a bere je přímo do svého srdce. Můžeme se na něj obrátit pohledem upřeným k nebi, a to beze slov. Můžeme to udělat i tehdy, když se modlíme o něco konkrétního a hmatatelného nebo o něco, co nás konkrétně trápí. Možná si uvědomíme, že to, co jsme si mysleli, že potřebujeme, vlastně není nutné a že můžeme najít cestu přímo uprostřed toho, jak se věci mají teď.

To neznamená, že necháme věci, aby se prostě staly – jako by vše přišlo samo od sebe, aniž bychom po tom toužili. Neměli bychom také jen tak házet k Božím nohám stručné a uspěchané prosby. Když se to stane, příliš snadno ztratíme Boha ze zřetele, budeme se domnívat, že všechno přichází bez jeho pomoci, a zapomeneme mu poděkovat. Pak přestáváme mít věřící srdce a v důsledku toho nejsme pravými Božími dětmi.

Ježíš řekl: „Dříve než ho prosíte.“ Je tedy třeba, abychom mu své prosby sdělili, jinak nám nebude dáno mnoho věcí, které by nám dány být mohly. Bohu nikdy nebude nepříjemné, když k němu přijdeme se svými upřímnými prosbami. Skutečné dítě prosí o všechno, protože ví, že Bůh je ochoten mu naslouchat. Měli bychom mu přinášet všechna svá břemena a potřeby, protože to přinejmenším pomáhá, abychom si stále více uvědomovali, že ve všem je dárce Bůh.

Bůh má vždy na mysli naše zájmy. S otcovskou starostlivostí nese naše různé potřeby a dychtivě čeká, až k němu přijdeme. Nezapomněl na nás. A když cítíme pokušení si to myslet, tím spíše bychom si měli uvědomit, že on to všechno ví a stará se o nás. Ve skutečnosti o nás a našich potřebách ví mnohem víc než my. Stačí prostá, dětská modlitba, aby pohnula jeho srdcem, aby nám dal něco z plnosti svého soucitu a zachránil nás před všemi strachy a problémy.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 16

OSVOBOĎ SVÉ SRDCE

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to (zaměřte svá srdce na to), co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.

Koloským 3:1

Když tě trápí problémy, nauč se osvobodit své srdce. I když trpíš tou nejstrašnější nemocí, když už to skoro nemůžeš vydržet, i když se celý den modlíš a vzdycháš, osvobod' své srdce. Vyžeň svou nemoc ze svého srdce. Upni své srdce k věcem nahoře a dbej na to, aby ve tvém srdci vládl Bůh. Pokud chceš, můžeš svou nemoc nosit v uzlíčku na zádech, ale do tvého srdce nepatří. Osvobod' své srdce, říkám ti. Vyžeň svou bídu ze svého srdce a nes svůj kříž.

Nenech se nemocí ohromit. Neboť co je to vlastně nemoc? Žijeme-li v atmosféře života, nemoc se rozptýlí jako mlha. Znovu a znovu to zažíváme my i lékaři. Naše smrtelné mlhy nejsou tak husté, jak se na první pohled zdají. Rozpouštějí se. V určitém okamžiku se objeví, pak zmizí a nikdo nedokáže říct, odkud se vzaly a kam zmizely.

Osvobod' tedy své srdce. Jestli chceš, nech svoji hlavu zabývat se maličkostmi, ale ve tvém srdci musí být Bůh Spasitel. Nenech se uštvat malichernostmi natolik, abys už byl k ničemu. Mnoho lidí je ochromeno, protože dovolují, aby do jejich srdce vstoupilo tolik malých bolestí a trápení.

Zachovej si svobodu, abys i v nejhlubším utrpení, v nejnešťastnějších okolnostech, zkrátka ve všech situacích mohl radostně sloužit Kristu. Nedovol ničemu, a už vůbec ne přemýšlení a starostem o sebe, aby ti to zatemňovalo srdce. Místo toho se Bohu znovu obětuj s modlitbou a díkůvzdáním. Tímto způsobem vzdáš Bohu slávu na zemi a on tě pozvedne nad všechno, co na tebe doléhá.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 17

VEZMI SVŮJ KŘÍŽ

Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.

Lukáš 9:23

Ježíš přišel zničit všechny ďáblové skutky, a proto jsme povoláni bojovat proti každé temnotě, včetně nemoci. Co však tento boj obnáší? Neznamená to, že se automaticky modlíme, aby nám Bůh pomohl v každé naší nouzi a nemoci. Spíše se musíme nejprve zaměřit na Kristovu smrt a uznat svou vlastní vinu za hřích a utrpení ve světě, včetně nemocí ve vlastním těle.

Naší prioritou by mělo být, aby Bůh měl v našich životech pozici, jaká mu právem náleží. Jinými slovy, musíme udělat vše pro to, abychom bojovali proti všemu, co se snaží zneužít Boží milost a milosrdenství, proti všemu, co z Krista, našeho Spasitele, dělá našeho malého sluhu. Bůh vůči nám není vázán žádnými povinnostmi. To my musíme zapřít sami sebe a vzít na sebe svůj kříž. Je to Boží sláva, které musíme sloužit, a my musíme být připraveni všeho nechat a stát se chudými, aby byl vyvýšen pouze Kristus.

Zanechme jakéhokoli žebrání před Bohem a místo toho hledejme, jak prospět jeho království. Odložte své vlastní potřeby a konejte poctivé skutky pokání, a to s radostí, bez reptání a nařikání. Nechte se soudit, obraťte svůj vnitřní život a přestaňte se dívat na sebe a své vlastní potřeby. Místo toho se oběťte pro Boží království. Staňte se pro něj horlivými a Bůh nedopustí, abyste byli ve svém životě zahanbeni. Zjistíte, že vaše utrpení a trápení zmizí samy od sebe.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 18

I V PEKLE

Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem. Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, ... Proto bylo evangelium zvěstováno i mrtvým, aby byli u Boha živi v Duchu, ačkoliv byli za svého života u lidí odsouzeni.

1 Petrova 3:18-19; 4,6

Po své smrti Ježíš sestoupil do pekla, neboť i v pekle musí mít lidi, kteří ho chtějí slyšet. V každé nemoci, v každém druhu temnoty musí mít také lidi, kteří ho chtějí slyšet. A tak není nic, co by nemohlo být uzdraveno, nic, co by nemohlo být osvobozeno, není žádný důvod, proč bychom se měli vzdávat naděje.

Pokud necháte Spasitele vstoupit do své situace bez ohledu na to, jak je obtížná a znepokojující, pak se vykoupení stane skutečností ve vás a skrze vás. Je mnohem důležitější modlit se: „Pane, vezmi mě do svých rukou, ať jsem pod tvou vládou,“ než žít bez utrpení. Kdo má tento postoj, může hrát opravdovou roli v Božím království.

Vaše utrpení není zbytečné, pokud máte na mysli jen Boží království a jste ochotni podílet se na Ježíšově břemenu. Otevřete mu tedy cestu, aby mohl vstoupit do nitra vaší bytosti, do vašeho utrpení a sloužit tam. Budete se muset zcela zapojit do boje, ale pak přijde Spasitel. Budete muset zanechat všechnu polovičatost a vykořenit vše, co je pro vás váš pseudobůh, vaše pseudopomoc, vaše pseudonaděje, nebo pseudoradost. Je jedna naděje, jedna radost, jedna víra, jedna láska – to je náš Otec v nebesích, se kterým chceme být.

Nemyslete si, že můžete vzít malou větvíčku víry, další větvíčku zoufalství, větvíčku radosti a větvíčku smutku a dát je všechny dohromady do krásné kytice. Na tom není nic, co by bylo z celého srdce. Co Bůh chce, je upřímné „Haleluja!“ Musíme se do toho vrhnout tělem i duší, ať je naše utrpení ke cti a slávě Boží.

Pamatujte, že jste Boží děti. Zůstaňte věrní tomu, kým jste, a tomu, co vám dal. Pokud se budete držet této naděje, pak uprostřed největších neštěstí a temnoty, dokonce i ve smrti, dostanete sílu, útěchu a konečné vítězství.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 19

OČEKÁVEJ NA PÁNA

Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotu v zemi živých! Očekávej na Hospodina! Buď pevný a posilni své srdce! Očekávej na Hospodina!

Žalm 27:13-14

Neznám žádné místo v Písmu, které by nás zavazovalo udělat vše, co je v našich silách, abychom si prodloužili život. I kdyby taková pasáž existovala, dávala by nám příliš velkou moc vůči Bohu, který je koneckonců jediným pánem nad životem a smrtí. Bylo by to, jako bychom si měli život nějak vynutit vlastní silou. To, co nám Písmo říká, je, že máme být trpěliví a čekat na Pánovu pomoc.

Snažit se udělat vše pro záchranu nebo prodloužení života se zdá být téměř vzpurné. Kromě toho, kde máme stanovit hranici, když je naší povinností život vždy prodlužovat? Co se zbabělcem nebo dezertérem ve válce? Byli oprávněni šetřit vlastní život? Lékaři jsou povinni riskovat své životy a být připraveni navštívit lidi i s těmi nejnakažlivějšími nemocemi. Byli by ve skutečném dilematu, kdyby byli povinni zachovat si vlastní život za každou cenu. Jistě je v sázce něco mnohem většího než záchrana vlastní kůže.

Samozřejmě není špatné poradit se s lékaři. Měli bychom lékaře nechat dělat jeho práci, i když je opatrnost oprávněná. Odmítat lékaře bez rozmyslu se rovná nejen nelaskavé přisnlosti vůči jejich profesi, ale prozrazuje přehnané trvání na víře – že víra musí dosáhnout všechno.

Špatné je horečné používání jakýchkoli prostředků. Ti, kdo zoufale zkoušejí jakékoli prostředky, se vystavují riziku, že se na ně snese kritika, která byla vznesena na krále Ásu (2. Paralipomenon 16:12). Pokud se chystáme použít lékařskou pomoc, měli bychom si být alespoň jisti, že bude skutečně prospěšná. Teprve když jsme si tím jisti, jsme oprávněni snažit se ze všech sil. Ale zkoušet všechno – zvláště nahodile – je téměř hřích.

Víme, jak je většina lékařů vždy ochotna poradit. Všichni slibují výsledky, i když si navzájem odporují. A pokud si navzájem odporují, co pak máme dělat? Vlastně, když se zamyslíme nezaujatě a budeme upřímní, jak spolehlivé jsou vůbec troufalé lidské snahy o léčbu? Jak může spoléhání se na ně ukazovat zbožný postoj k Bohu? Tomu neříkám víra a důvěra. Jediným pravým lékařem je Pán, a tak i když používáme prostředky povolené Bohem, nikdy bychom jim neměli přiřkládat příliš velký význam, jako by přinášely rozhodující pomoc.

Jsme povoláni čekat na Pána. To opět nevyklučuje využívání dobrých věcí, které Bůh poskytuje ve svém stvoření. Jsme však příliš zvyklí na tyto věci spoléhat, a pak nezažíváme Pánovu dobrotu. Kvůli našemu nedostatku víry už nežijeme v době zázraků, jako žili apoštolové. Musíme být stále otevřeni tomu, co víra dokáže. Ale jak tomu můžeme být otevřeni, když se vydáváme na konec světa, abychom našli lék; když běháme od jednoho lékaře k druhému; když se radíme s odborníky, kteří žijí stovky kilometrů daleko, a platíme nehorázné výdaje; když všemožně plýtváme časem a energií; když i v posledních hodinách života používáme extrémní prostředky?

Pán stále více ustupuje, když se snažíme najít pomoc vlastními silami. Kdo však zůstává pokorně v mezích, který mu byly dány, a používá prostředky, které má po ruce, ať už jsou velké nebo malé,

ve víře, že jakákoli skutečná pomoc může přijít jen shůry, takový člověk dopadne nejlépe. Ten, kdo důvěřuje Bohu a čeká na jeho zásah, zjistí, že Pán k němu přichází a že jeho život bude skutečně zachován.

Čekejte tedy na Pána. Zaměřte myšlenky svého srdce na nadcházející čas spasení a odvažte se modlit za závdavek tohoto času. Pak jistě naleznete tu nejlepší pomoc.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 20

ZPÍVEJTE CHVÁLY

Haleluja! Jak dobré je opěvovat našeho Boha, jak líbezná, krásná je chvála!

Žalm 147:1

Chválit Hospodina je dobré. Chválit je příjemné a vhodné, mnohem lepší než si stěžovat a ztrácet srdce. Dobře naslouchejte. Je dobré zpívat chvály. Chválit se opravdu sluší, zvláště od lidí, kterým se nedaří a kteří mají mnoho důvodů ke smutku a trápení. Jak dojemné je slyšet jejich chvály. A co my ostatní?

Můžeme vždy zpívat chvály? Proč si vždy nejprve stěžujeme, děláme si starosti nebo vzdorujeme? Ano, jsou věci, které nás činí smutnými a nešťastnými, které nám způsobují slzy a bolest srdce, strach a úzkost. Nechci říct, že bychom nikdy neměli plakat, nikdy truchlit. Ale pamatujme, že i když se trápíme, můžeme zvolat: „Bůh budiž pochválen!“ Vždy můžeme myslet na něco radostného. Vždycky se najde něco, co si zaslouží chválu.

Říct však jen rychlé, téměř bezmyšlenkovité „Chvalte Pána“ nebo „Díky Bohu“ nestačí. Musíme se hlouběji zamyslet nad tím, co tato slova znamenají. Vždy existuje něco, čeho se můžeme chytit a co nás i druhé povznáší. Pokud to správně pochopíme, chvála nám dokonce sejme těžké břemeno trápení. Pak bude atmosféra kolem nás dobrá, příjemná a potěšující pro všechny, kdo k nám v našem trápení natáhnou ruku – naše společenství bude skutečně osvěžující a radostné.

Rozčilovat se a naříkat, chovat se jako v zoufalství, to způsobuje jen bolest srdce. Ach, kéž by ti z nás, kteří jsou skleslí a nešťastní, dokázali chválit Pána! A pamatujte, zvláště když vám Bůh dal svou milost a spásu, nepovažujte jeho požehnání za samozřejmost, jako by Bůh byl povinen zařídit, aby se vám vždy dobře dařilo. Takový nevděčný postoj je zatvrzelý a lidé kolem od vás jednoduše utečou. Ne. Naučte se chválit Boha, alespoň když k tomu máte zjevný důvod.

Dokážeme-li každému otevřeně a s radostným srdcem říct, že Boha chválíme a děkujeme mu za všechnu jeho dobrotu, budeme-li představovat a rozhlášovat našeho laskavého a milosrdného Boha, pak budeme pro mnoho lidí velkou útěchou. Zapomeneme na svůj vlastní kříž a budeme se radovat s těmi, kdo chválí Boha. Pak budeme moci zpívat písně chvály z hloubi srdce. Jak dobré, jak příjemné je chválit Pána!

Johann Christoph Blumhardt

MODLETE SE A VĚŘTE

KAPITOLA 21

NEUSTÁLE SE MODLETE

Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.

1 Tesalonickým 5:16-18

Pavel zde neuvažuje o tom, za co se máme modlit; spíše nám jednoduše přikazuje, abychom se modlili, a to za všech okolností. Proč tedy tak dlouho a usilovně přemýšlíme, než se obrátíme k Otci? Proč nejprve zkusíme všechno ostatní, co nám lidé navrhnou, a podstupujeme nejrůznější těžkosti, než se obrátíme k Bohu v modlitbě?

Může být špatné modlit se ke Spasiteli, když je v pořádku nechat se uzdravit od lidí? Proč bychom měli modlitbu považovat za opovržlivost, když děláme jen to, co nám bylo přikázáno? Nebylo by opovržlivější vzdorovat přímému Pánovu přikázání? Někteří se obávají, že by mohli být vysvobozeni ze své současné nemoci jen proto, aby je postihla nějaká horší. Znamená to snad, že nebeský Otec dává svým dětem kamení místo chleba, hady místo ryb (Lukáš 11:12)? Jiní tvrdí, že utrpení je nezbytné. To je pravda, ale není také důležité zakoušet Pánovu pomoc? Není pomoc pro srdce větším přínosem než jakékoli utrpení? Kdo se kdy obrátil skrze pouhou bolest?

Ať už Pán chce cokoli – s radostí přijímejme, co nám dává, a snášejme, co nám nechce vzít. Ale modleme se. Je to Pán sám, kdo musí vykonat dílo. A on ví, kolik toho můžeš unést (1 Korinským 10:13). Pokud na vaše modlitby hned neodpoví, přijměte, jak se to naučil Pavel, že vám jeho milost stačí. Hlavní je podřídit se Boží vůli. Když to uděláte, bude to snazší a Pán vám postupně ulehčí vaše břemeno.

V dětském duchu proto vše svěřte Pánu, aby mohl učinit, co se mu zlíbí. Budete-li tak činit za všech okolností, zjistíte, že je to ta nejlepší cesta.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 22

ZVÝŠENÍ VÍRY

Apoštolové řekli Pánu: „Přidej nám víry!“

Lukáš 17:5

Když je naše víra nedostatečná, musíme prosit o to, co nám chybí. Musíme, podobně jako otec posedlého chlapce, volat: „Věřím, pomoz mi překonat mou nevíru!“ (Marek 9:24). A přesto sama prosba o více víry nestačí. Kdo se chce modlit o více víry, musí na to svou duši připravit. Musí se odvrátit od všeho, co překáží síle víry. Musí se sebrat, shromáždit své myšlenky, svého ducha a všechny své schopnosti. Musí být také duchovně sjednocen se svými lidmi a nesmí být vnitřně zpustošen a rozerván. Pak bude modlitba, aby víra přišla, účinná. Víra bude dána shůry a najde dveře, kterými může vstoupit do srdce.

Učedníci dostali moc vyhánět nečisté duchy, uzdravovat nemocné a konat mnohé skutky ve jménu Páně. K tomu, aby to mohli dělat, potřebovali dary, a přestože vykonali mnoho věcí, byly chvíle a okamžiky, kdy jim tyto dary chyběly – to znamená, že si nebyli jisti, že se něco skutečně stane, když budou vzývat Ježíšovo jméno. Proto prosili Pána: „Zvětši naši víru, abychom měli potřebnou moc, když budeme mluvit v tvém jménu.“

Jak to můžeme aplikovat na sebe? Můžeme se také modlit za větší víru? Možná. Možná ne. Hlavní je, že když se modlíme za více víry, nikdy bychom to neměli dělat jen pro sebe. Když se modlíme za více víry, prosíme o něco většího, co má být dáno církvi. To je náš závazek a povinnost: „Rozšiřuj víru církve, Božího lidu, a zvláště svých služebníků, aby opět zakusili pravou apoštolskou víru!“ To by měla být naše modlitba.

Je tragické, že tak málo lidí v církvi se ve víře k něčemu odhodlá, a když už se odhodlají, žádají tak málo. Proto se děje tak málo věcí, které přinášejí slávu Ježíšovu jménu. Pokud nemáme víru, je všechno zbytečné. Zoufale potřebujeme, aby naše srdce byla znovu zasažena, protože víru potřebujeme více než kdy jindy. I když musíme nechat na Pánu, komu tuto víru dá, musí nám jít o to, aby se v církvi opět děly zázraky. V tom se totiž skrývá Kristova sláva a moc. Modleme se tedy za více víry, ale nemodleme se jen za sebe.

Johann Christoph Blumhardt

VÍRA, KTERÁ UZDRAVUJE

Velký zástup šel za Ježíšem a tlačil se na něj. A byla tam žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všecko, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když zaslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: "Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu vysvobozena!" A rázem přestalo jí krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení.

Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: "Kdo se to dotkl mého šatu?"

Jeho učedníci mu řekli: "Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a ptáš se: `Kdo se mne to dotkl´?"

I rozhlížel se, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla celou pravdu. A on jí řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!"

Marek 5:24 - 34

Jedna ubohá žena dvanáct let těžce trpěla a během této doby navštívila mnoho lékařů. Tito lékaři jí způsobili ještě větší utrpení, přestože za lékaře utratila vše, co měla. Naštěstí se žena v určitém okamžiku doslechla o Ježíši a přišla za ním. Tato trpící žena se dotkla Ježíšova pláště. Ten okamžitě pocítil, jak z něj vychází síla, a překvapeně se zeptal: „Kdo se dotkl mých šatů, nebo mě?“ Ježíšovo milující srdce muselo být dojata; chtěl odhalit víru, kterou tento prostý čin projevil, skutečnou víru této ženy. Ježíš se podíval přímo na ni. Zachvěla se strachem, uvědomila si, co se jí stalo, přistoupila k němu a padla mu k nohám. Najednou ji opustila veškerá ostýchavost a zdrženlivost a všechno Ježíšovi řekla.

Tato událost ukazuje, že Ježíš je jedním z nás, skutečně jedním z nás – není to někdo, koho se musíme bát v úžasu před jeho božstvím, ale někdo, kdo nám z lásky dovoluje, abychom se ho dotkli. Nestojí nad námi, a přesto ve svém nekonečném soucitu vyzařuje svůj božský majestát a slávu. Pamatujme na to. Náš Spasitel není daleko.

Žena se odvážila dotknout Ježíšova pláště bez jeho vědomí. Kolik dalších lidí jistě také takto využilo Ježíšovy moci. Kolik dalších k němu jistě přišlo zesláblých, popadajících dech, trochu nemocných, s nejrůznějšími drobnými potížemi, a odešlo domů posíleno, osvěženo a zdravo. Uzdravení se jim dostalo ne proto, že by Ježíš věděl o jejich potřebě, ale prostě proto, že byl jejich bratrem. I my můžeme najít uzdravení, když se sejdeme v opravdové lásce s Ježíšem uprostřed nás.

„Tvá víra tě uzdravila,“ říká Ježíš té ženě. Ano, byla to její víra. Podívejte se, co dokáže víra i v těch nejnuznějších! „Jdi v pokoji a buď osvobozena od svého utrpení,“ řekl jí Ježíš. Jak šťastná, jak radostná, jak požehnaná se tato žena vrátila do svého domova!

Nezapomínejme, že skrze naši víru v Ježíše (pokud je tato víra součástí života v něm) můžeme zažít něco z této moci. Jak blažení, jak radostní bychom mohli být, kdybychom jen natáhli ruku a dotkli se ho, našeho bratra! Kéž bychom měli více víry, a to i v prostých věcech. Pak by se ruka Páně ukazovala mnohem častěji. Ach, kéž bychom se ochotněji obraceli k našemu drahému Spasiteli!

KAPITOLA 24

DÍVEJTE SE NA JEŽÍŠE

Upřeně hledte na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž ... Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.

Židům 12:2-3

Možná se vám zdá, že jste strašně nemocní a zároveň bojujete s těžkými citovými nebo nervovými stavy. Jste zmatení a přemáhá vás velká úzkost a strach, což má za následek, že celé vaše tělo slábne a stává se těžkým. Čím více usilujete, abyste měli jasno, tím více se vám zdá, že jste zmatení. Zdá se, že vám všechno uniká, včetně pocitu Pánovy přítomnosti.

Když se váš duch takto zatemní, je důležité zůstat klidný a vyrovnaný. Nesmíte se při tom příliš znepokojoval, ani když se cítíte fyzicky stále hůře. Pamatujte, že temné síly stále pracují a snaží se nás dovést k zoufalství, pryč od našeho pravého údělu. Nikdo z nás není vůči takovým útokům vždy zcela imunní. Pokud se jimi však příliš trápíte, vše jen zhoršujete.

Místo toho se připravte, abyste byli v noci a temnotě neochvějní. Proměňte noc v den tím, že budete upírat svůj zrak ke Spasiteli, který je konečným vítězem – prvním i posledním. S Ježíšem se vždy vrací denní světlo. Uvažujte o něm, který vydržel mnohem víc, než kdy vydržíte. A když víte o někom dalším, kdo je obzvláště napaden, ujistěte ho o své přímluvě. To je vždy velkou pomocí.

Při modlitbě doufejte, že přijde čas, kdy velký vítěz, průkopník a zdokonalitel víry, prolomí noc pro všechny lidi. Pak budou všechny Boží děti žít ve světle a budou skutečně svobodné. „Jestliže vás tedy Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.“ (Jan 8,36) Vše záleží na tom, zda ho plně milujeme. Buďte tedy trpěliví a s radostnou nadějí.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 25

PÁNOVA KÁZEŇ

Já kárám a kázním ty, které miluji.

Zjevení 3:19

Pán kázní ty, které miluje. Proto když musíme trpět, je chybou myslet si, že nás Bůh už nemiluje. Takové myšlení prozrazuje rozmary našeho srdce a sebelásku. Co když potrestané dítě řekne své matce: „Teď vidím, že mě nenávidíš a nemůžeš se mnou vydržet!“ Jak pošetilé!

Když se vám něco nedaří, když například onemocníte nebo když vaše modlitby nejsou okamžitě vyslyšeny, nemyslete si, že vás Bůh zavrhl. Taková myšlenka pochází od Zlého. Pokud vás potkají těžkosti, je to právě proto, že pro Spasitele něco znamenáte. On vás miluje.

Proto se nesmíme trápit nejrůznějšími obviněními. Můžeme se totiž zcela nezdravě a přehnaně trápit kvůli vině a hříchu. Ne každé trápení je trestem za hřích. Stejně jako Pavel můžeme mít trn v těle, abychom se nestali domýšlivými. Uznání vlastní malosti je také znamením, že tě Spasitel miluje. Stejně jako Job můžeš stále potřebovat prokázat svou vytrvalost ve víře. Ale i to je znamením Spasitelovy lásky, že tě považuje za hodného – tvým prostřednictvím chce Zlému ukázat, že zde na zemi stále existují trpěliví a věrní lidé, i když musí snášet velké utrpení.

Proto bez ohledu na to, co musíte vytrpět, nikdy nepochybujte o Boží lásce. A nezapomeňte: Zlomeným a zkroušeným srdcem nepohrdne (Žalm 51:17).

Johann Christoph Blumhardt

OCHRAŇUJ MŮJ ŽIVOT

Ochraňuj můj život, jsem tvůj věrný, spas, můj Bože, svého služebníka, který v tebe doufá. Ty jsi můj Bůh.

Žalm 86:2

David volá k Bohu ve velké nouzi. Stále znovu se nám stává, že musíme volat k Bohu. Záležitosti se mohou tak beznadějně zamotat, že jsme v pokušení to vzdát. Jak snadno si můžeme myslet, že Bůh neví, jak nám pomoci. Když tak uvažujeme, je vše ztraceno a nám se už nechce modlit. Tehdy propadáme zoufalství. Vše však závisí na naší víře a důvěře, že Bůh může udělat to, co se zdá být nemožné.

David vložil svou důvěru v Boha, považoval se za „služebníka Hospodinova“ – stál připraven sloužit tomu, o jehož věc jde a který ji může uskutečnit. Protože David byl služebníkem, nezáleželo to na něm. Prostě jen zvolal: „Nevím, co mám dělat, jsem v koncích. Ale ty, Hospodine, ty víš, jak se o to postarat!“

Takto se chováme jen zřídka. Chceme být sami sobě pány. Chceme si všechno řídit sami a podle svých vlastních podmínek. Chceme mít věci pod kontrolou, a když se nám nedaří, jsme našťvaní a zahořklí. Protože nedokážeme vše odevzdat Bohu, jeho milosrdenství a síle, vše se obrátí vzhůru nohama a my se ocitneme v troskách. Jako bychom raději mlátili hlavou o zeď, než abychom se utišili a pokorně se modlili: „Ó můj Bože, prosím, pomoz mi!“

David, král, se vrhá k Božím nohám. David, služebník, zcela důvěřuje Bohu, že vykoná to, čeho on sám není schopen. Ví, že s Bohem je možné všechno a že Bůh naslouchá našim modlitbám a záleží mu na nich. Toho se chceme ve víře pevně držet. Jeho pomoci se nám totiž skutečně dostane, pokud dokážeme jako David zvolat: „Blaze všem, kdo se k němu utíkají“ (Žalm 2:12).

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 27

CHVÁLEN BUĎ PÁN

Budiž požehnáno Hospodinovo jméno.

Job 1:21

Jób přišel o všechno, co měl, dokonce i o své syny a dcery. A přesto dokázal zvolat: „Budiž pochváleno Hospodinovo jméno!“ Těžko říct, zda Jób plně rozuměl tomu, co říká, ale toto slovo chvály ukazuje, jak zcela byl podřízen Bohu. Nakonec to Bohu stačilo. Satan byl poražen na samém počátku.

Co se z toho můžeme naučit? Jedno je jisté – čím větší jsou Boží plány, tím překvapivější, nepochopitelnější věci se dějí. Jestli nás Jób něčemu učí, pak ukazuje, jak je důležité mít dětskou víru, že když Bůh tvrdě zasáhne, má vždy na mysli něco ohromného a dobrého. Věřme tomu, ať už tomu rozumíme, nebo ne.

Milý příteli, ať už tě potká cokoli, nejlepší je vždy udělat totéž co Job a chválit Boha. Nikdy si nemyslete, že Bůh dělá chyby, že nemůže pracovat určitým způsobem nebo že nectí ty, kdo ho věrně následují. Dávejte si pozor! Kdykoli začnete Boha obviňovat, už jste sešli z cesty. Musíte si dávat velký pozor, abyste neklesli ještě níže, abyste Boha neopustili úplně. Jen pomyslete na to, jak moc se Satanovi líbí, kdykoli se protivíme Boží vůli a vzpíráme se jí. Pomyslete na to, jak se kvůli nám musí stydět sám Bůh.

Nezapomínej, že naše věrnost je vždy zkoušena. Zkouškou projdeme jen tehdy, když Bohu vzdáme čest za všech okolností a budeme se k němu uctivě a tiše obracet bez ohledu na to, co dělá. Když to uděláme, Satan je poražen a my máme jistotu vítězství.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 28

STŮJTE PEVNĚ

Když vytrváte, získáte své životy.

Lukáš 21:19

Když je všechno vzhůru nohama, když se zdá, že temnota získává převahu, a když nevidíme žádné východisko, pamatujte: trpělivost, trpělivost, trpělivost. Doufejte v Pána, který může všechno změnit, který může všechno správně vést a který nakonec zvítězí.

Pokud nedokážeme obstát nyní, jistě to budeme mít v nadcházejících časech tísň mnohem těžší. Trpělivost je nejužitečnějším „lékem“ pro vnitřní i vnější život. Proto nezaoufejte, neztrácejte odvalu, i když jsou všechny cesty zablokované. Vytrvejte, i kdybyste měli projít krajní nouzí. S důvěrou se vrhněte do Spasitelovy náruče, držte se ho a nepřestávejte důvěřovat a doufat, že vám zjeví svou milost a milosrdenství.

Mít trpělivou naději ukazuje, že máte víru. Pokud vaše trpělivost nebude čas od času podrobena zkoušce, jak se vůbec dozvíte, zda máte opravdovou důvěru, nebo ne? Podrobt se Pánově kázni a vaše víra bude skutečně ospravedlněna.

Ano, mnozí lidé se zdají být velmi věřící, ale víra může zesílit pouze tehdy, když musíme o trpělivost zápasit. Přesvědčení mnoho neznamena, pokud nemáme důvěřivé srdce. Trpělivost je tak vnějším projevem víry. A máme-li být spaseni vírou, pak se budeme muset naučit vytrvat. Trpělivá vytrvalost a věrnost patří vždy k sobě (Zjevení 13:10).

Proto vytrvejme a snášejme jakékoli těžkosti – vytrvejme v každém utrpení a pod každým křížem. Vždy počítejme s tím, že soužení musí přijít; nezapomene se objevit. Získejme však život také tím, že budeme vyzbrojeni silou vytrvalosti, abychom mohli pevně stát, až přijde soužení. Tím, že budete stát pevně, jistě získáte život.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 29

NESENÍ OVOCE

Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když poneseíte hojné ovoce a budeteými učedníky.

Jan 15:7-8

Bůh ví, proč ne vždy udělá to, o co ho prosíme. Existuje však tisíc přání, u nichž prostě nemáme důvod si myslet, že by se měly splnit. Pavel se chtěl zbavit satanova anděla, ale Pán mu řekl: „Moje milost ti stačí“ (2 Korintským 12:7-9). Musíme sami sebe vnímat jako ubohé duše.

Zaslíbení o modlitbě nejsou dána povrchně. Takže i když nám Bůh neodpovídá, zůstává stále věrný svému zaslíbení. A na modlitby sice odpovídá, ale nakonec chce vidět ovoce u těch, kdo se modlí. Teprve pak se mu dostane pocty za to, co vykonal. Pak bude vzdána chvála, kterou mu dlužíme – a která tak často chybí. Jestliže smíme prosit o cokoli, co si přejeme, naše modlitby by měly být zaměřeny na něco vyššího, směřovat k Božímú království a jeho naplnění.

Nakonec Pán tak či onak uskuteční vše, o co jsme ho prosili. Každý, kdo prosí, je mu drahý, neboť ten, kdo k Bohu přichází, stojí mu blíže než ten, kdo neprosí. Bůh bere v úvahu každou upřímnou modlitbu. Jeho odpovědi se však často liší od toho, co očekáváme. A přece kolikrát odpovídá tak, že musíme žasnout a obdivovat se mu.

I když toho všude ještě tolik chybí, trpělivě čekejme na velký čas milosti, který má přijít; přijde jistě. Tehdy se Boží milosrdenství rozvine natolik, že budeme všichni proměněni. Proto se nepřestávejte modlit. Andělé ponесou vaše prosby k Otci a jeho odměna nás nezklame.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 30

VZCHOPTE SE

Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

Jan 16:33

Naší nejsilnější a nejpřirozenější touhou je co nejrychleji se zbavit utrpení a nemoci. Zjišťujeme, že se neustále modlíme: „Odstraň toto trápení. Dej nám dobré dny, ať je nám zase dobře!“ Bůh nám však nemůže vždy dát dobré dny. Na tomto světě budeme mít potíže, a co je důležitější, Ježíš musí mít lidi, kteří mu pomáhají nést bídu světa, kteří se neštítí nouze a utrpení.

Sám Spasitel nás vede touto cestu a nese svůj kříž pro Boha a jeho slávu. Bůh je oslaven, když Ježíš nevinně nese hříchy světa – naše hříchy – a na svém vlastním těle otevřeně ukazuje, jak nuzní a Bohem opuštění jsme se všichni stali a jak moc jsme vydáni na pospas smrti a zkáze. Z tohoto důvodu se Spasitel neostýchá volat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27:46). To by se mělo stát naším největším žalem – že tento vzpurný svět je také opuštěn Bohem, ale na rozdíl od Ježíše jde svou vlastní cestou. Spasitel kvůli tomu k Bohu vzdychá.

Dojímá nás to? Kdo z nás vzdychá k Bohu? Koho bolí škoda, kterou jsme Bohu a jeho věci způsobili a stále působíme? Ano, vzdycháme a modlíme se, ale nevzdycháme a nemodlíme se většinou jen za sebe a své potřeby? Máme tak málo srdce pro Boha. Ale právě to by nás mělo bolet. Naší touhou by mělo být jen uctívat Boha, jako to dělal Spasitel, a to v našem utrpení. To je možné jen tehdy, jsme-li prodchnuti Spasitelovým utrpením a smrtí a jen tehdy, cítíme-li v sobě jako on hřích a nouzi světa.

Když truchlíme za svět a svěřujeme se do Božích rukou, pak můžeme skutečně jednat ve víře. Taková víra přinese plody nikoliv v první řadě nám, ale Bohu a jeho království. Pak může Bůh konat velké zázraky. A pak, až přijde čas, také uvidíme, co jsme získali.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 31

DEN JE TĚMĚŘ TADY

Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla.

Římanům 13:12

Noc je téměř u konce, den je téměř tady. A přesto to nevypadá, že by den byl blízko. Naše nohy stále kráčejí v hříchu, naše ruce nedokážou udělat nic dobrého. Kolem nás jsou tisíce a tisíce lidí, kteří se topí v bahně zkaženosti. Hromadně umírají. Zdá se, že na zemi není žádný den. Ale naše víra to vyžaduje, naše láska k Bohu, naše naděje v Boha to vyžaduje, abychom řekli: Přesto noc už skoro skončila, den je skoro tady. Tak tomu bylo v hodině, kdy se narodil Ježíš. Nastal den.

Co je to den? Den je Boží láska. A Boží láska odnáší všechno špatné, všechno špinavé, všechno zoufalé. Láska přemáhá dokonce i smrt. Ale musí to být láska boží, která miluje i nepřátele; láska, která neodmítá nikoho a nic; láska, která kráčí neochvějně skrze všechno jako hrdina a nebude se urážet, opovrhovat ani odmítat; láska, která kráčí světem s přilbou naděje na hlavě.

Nebyli jsme dost odvážní v hlásání této lásky – že se Ježíš narodil, že všechny stvořené bytosti jsou skutečně milovány. Neodvážili jsme se toho z prostého důvodu, že jsme příliš spokojeni. Jako by se nám líbilo být hříšníky. Ve skutečnosti však nikoho netěší být hříšníkem. Každý sténá pod tíhou svého hříchu. Každý umírající člověk se trápí a vzdychá.

Boží láska směle kráčí mezi námi hříšníky, kteří sténáme ve smrti. Boží láska, která se stala zcela lidskou, se vylévá do našich srdcí. Ježíš chce, abychom my i všichni lidé poznali, že on je ta bezmezná Boží láska. S touto láskou chce být plamenem, který nás očišťuje. Je to totiž jediná láska, která nás přijímá do svého soudu. Je to láska, která nás chce osvobodit od všeho, co nás zotročuje a činí nešťastnými.

Děkujeme nebeskému Otci, že v Ježíši tento den nastal. Ať se tento den – který je již na dosah – projeví ve vašem životě. Bojujte za vzkříšení a život, i když se ocitnete ve strašných problémech, strachu a trápení. S vděčností v srdci nechte světlo Boží lásky vylít paprsky nového dne.

Christoph Friedrich Blumhardt

BUĎTE UZDRAVENI

KAPITOLA 32

PRAVÉ UZDRAVENÍ

Ve svém majestátu vítězně vyraz na cestu za pravdou, pokorou a spravedlností, ať tvá pravice vykoná bázeň budící činy.

Žalm 45:4

Když Bůh přímočaře uplatňuje pravdu a spravedlnost, na zemi se děje mnoho zázraků. Boží zázraky vždy souvisejí s pravdou a spravedlností. Proto jeho skutky nikdy nejsou podivnými událostmi, které nás matou a nutí nás přemýšlet, co vlastně znamenají. V Božích zázracích je vždy světlo, vždy mají smysl; vždy mají morální hodnotu. Místo abychom prosili o zázraky, měli bychom se proto modlit: „Drahý Bože, prosím, postarej se o to, aby v našem domě, ano, i v našich srdcích, vládla jen pravda a spravedlnost – nešetří nás, ale jde přímo vpřed.“ Pak nebude o zázraky nouze. Co je třeba učinit, bude učiněno.

Když nás potkají těžké věci a my se ocitneme v dilematu a nevíme, co dělat, nesmíme řešit problém tam, kde se obtíže objevují, a snažit se ho napravit tam. Ne, musíme se podívat za něj, abychom zjistili, kde je něco špatně, a modlit se, aby to Pán napravil. Možná objevíme něco špatného, s čím si vlastními silami neporadíme. To může udělat jen Bůh. Držte se pevně této pravdy a zjistíte, že vaše rány budou uzdraveny a to, co je ve vašem životě navenek špatně, bude také odstraněno.

Kolik nepravdy se v nás ještě skrývá, kolik sebeklamu a domýšlivosti! Na povrchu se věci zdají být docela hladké. Ale fyzické trápení je nakonec důsledkem zvrácenosti v našem životě. To neznamena, že každý problém nebo každá nemoc jsou přímým důsledkem hříchu. Utrpení a nemoci však souvisejí s celkem. Jsme jako řetěz a naše společná nemoc nese své ovoce, stejně jako jednotlivé hříchy. Věci by byly jiné, kdybychom skutečně žili v souladu s pravdou a spravedlností.

Každý chce lékařskou pomoc, chce být uzdraven, ale kdo má opravdový zájem o Boha? Nechceme být skutečně očištěni. Pokud jde o mě, nepřeji si, aby se někomu stal jediný zázrak, pokud jeho výsledkem nebude vnitřní obnova.

Během svého života jsem byl často vážně nemocný a pokaždé ke mně Pán chtěl promluvit právě v okolnostech mé nemoci. Ve chvíli, kdy jsem dokázal bolest s radostí uchopit, poděkovat za ni Pánu a nechat proudit paprsky Boží milosti, Boží dary a požehnání na mě ve víře vytrvale dopadaly. Bolest rychle ztrácela půdu pod nohama, mohl jsem se svobodně soustředit na Pána, byl jsem šťastný a radostný a utrpení přešlo jako mrak před sluncem. Jinými slovy, v průběhu let jsem z období nemoci získal nevýslovná požehnání. Mnoho nemocných, kteří prošli mým domem, mělo stejnou zkušenost.

Před několika lety jsem si zlomil ruku. Tehdy jsem nevěděl, že je zlomená, ale bolest byla tak silná, že jsem musel jít do postele. Jakmile jsem se zklidnil, položil jsem svou zdravou ruku na tu bolavou

a celé dvě hodiny jsem jen děkoval Pánu a nechal na sebe proudit Boží moc a požehnání. Děkoval jsem mu za to, že mi dovolil, abych sám a nerušeně přijal jeho slova života a znovu se na něj soustředil. Přitom jsem cítil, že mé volání duchovně sílí, a zároveň se zmenšovala bolest, kterou jsem cítil. Během těchto dvou hodin jsem od Boha dostal více síly a uzdravení, než lze vyjádřit slovy.

O několik týdnů později k nám domů přišel chirurg. Když náhodou uviděl mou ruku, poznamenal, že ji mám zlomenou na dvou místech, ale očividně se zahojila tak dobře, jako by byla čtyři týdny v sádře. To mě o to víc přesvědčilo, že během těch dvou hodin modlitby – během nichž jsem nedělal nic jiného, než děkoval Bohu – mi ruku uzdravil sám Pán.

Už téměř čtyřiatřicet let se k nemoci stavím takto: přijímám ji s radostí a vděčností. Pokaždé, když jsem byl vážně nemocný, mě Pán naučil důležitým věcem. Naučil jsem se, že bolest nemusí být břemenem. Naopak mě naučila ztišit se, zklidnit duši a obrátit se k Pánu a zeptat se: „Pane, co ode mě teď chceš?“ A Bůh mi vždy jasně ukáže, čeho se ještě musím vzdát, od jakého hříchu se musím odvrátit a jak musím z celého srdce činit pokání.

Christoph Friedrich Blumhardt

NAŠE NEJHLUBŠÍ POTŘEBA

Později Ježíš našel toho muže v chrámu a řekl mu: „Hle, jsi opět zdrav. Už nehřeš, jinak se ti může stát něco horšího.“

Jan 5:14

Každý člověk, který trpí, touží po pomoci, ale kolik z nás touží po novém životě? Naše lidské potřeby nás nesmí zaslepit před Spasitelem; nesmí nás připravit o možnost vidět velkou, novou skutečnost, kterou Bůh dává v Kristu.

Je samozřejmě přirozené, že nás naše problémy ženou ke Spasiteli, zvláště pokud jsme vyčerpali všechna ostatní řešení. Kdo z nás však běží ke Spasiteli kvůli svému hříchu? To by nás mělo pokořit. Bůh od samého počátku zamýšlel, abychom si znechutili svůj hřích, ne svou bolest. Měli bychom toužit vstoupit do nového světa, osvobodit se od tíživého pláště hříchu, který nás nyní obklopuje.

Velký lékař bojuje o naši víru, nejen o naše zdraví. Rozumíte tomu? Bůh mezi námi koná zázraky, abychom se mohli znovu narodit, a to nejen kvůli jednomu či dvěma lidem, ale kvůli mnoha. Zázraky jsou – a jsem v pokušení použít silný výraz – bolestné skutky pro Spasitele. Pokud nás totiž jen činí šťastnějšími v našem pozemském životě, pak tím nic nezískáváme.

Měli bychom nad tím přemýšlet hlouběji. Přemýšlejme o tom, jak nás tíží děsivá smrt a veliké zlo – a to vše kvůli hříchu. A přesto nedokážeme věnovat své síly tomu, abychom se dostali ke kořenům našich potřeb. Místo toho z povrchu tísně lidského života sbíráme bídu, která je nejbliž, a tu přinášíme Spasiteli. „Tady mi pomoz, a pak budu zase šťastný.“ Jako by to mohlo pomoci! Jako by to mohlo něco změnit na naší lidské přirozenosti! I kdyby dnes Spasitel uzdravil sto tisíc nemocných, pomohlo by to opravdu lidstvu? Za deset, dvacet, třicet let by se na všechno zase zapomnělo a všechno by bylo zase tam, kde bylo. Pouhé vnější uzdravení nám nepomůže – Božská moc sahá na mnohem hlubší úroveň.

Ach, kéž by se nám otevřely oči! Kéž bychom viděli, jak s Ježíšem můžeme skrze jeho jméno zcela překonat bídu světa! Ach, kéž bychom viděli, že v něm je dosaženo velkého vítězství nad světem hříchu! Kéž bychom tváří v tvář bídě našeho hříchu zapomněli na svou nouzi a s očima plnými víry důvěřovali tomu, kdo nám odpustí a osvobodí nás – a celý svět – od všeho zla.

Christoph Friedrich Blumhardt

NA ČEM SKUTEČNĚ ZÁLEŽÍ

Proto neochabujeme; i když náš vnější člověk chátrá, ten vnitřní se však den ze dne obnovuje.

2. Korintským 4:16

Měli bychom se radovat, kdykoli se někdo uzdraví, zvláště když jsme se za něj modlili. Naše radost by však neměla být z toho, že se dotyčný uzdravil. Je mnoho lidí, kteří musí trpět nemocí až do konce svého života, tak proč ne tento? Spíše bychom se měli radovat proto, že vidíme, že Spasitel pro konkrétního člověka něco udělal, že se srdce tohoto člověka změnilo a probudila se v něm nová touha.

Chci říci všem, kdo trpí: Ano, modlete se, aby Spasitel vzal věci do svých rukou – chce, abyste měli naději – ale nepovažujte uzdravení za tak důležité. Spasitel sám byl nemocný. Řekl: „Byl jsem nemocný a vy jste mě navštívili.“ Přemýšleli jste o tom někdy? Napadlo vás někdy, že musí existovat nemocní lidé, aby v nich mohl Spasitel přebývat?

Často se cítím slabý, ubohý a nemocný – jediné, co mohu dělat, je vláčet se. Navenek mám pocit, že chřadnu. Přesto se držím při životě. Znovu a znovu se mi dostává nových projevů Boží laskavosti, Božích skutků, které mě vnitřně obnovují a umožňují mi pokračovat. Hlavní je, že Ježíš je přítomen v naší nemoci. A tak, drazí přátelé, dbejte na to, aby ve vás Ježíš mohl svobodně působit. Vaší touhou by mělo být, aby Ježíš ve vás něco vypůsobil, a co je ještě důležitější, aby skrze vás oslovil druhé.

Kdykoli nás přepadne nemoc, naše první modlitba by neměla znít: „Pane, uzdrav mě, chci být uzdraven!“, ale: „Pane Ježíši, učiň, co je podle tvé vůle. Přijmu v tichosti a s vírou všechno, jak se rozhodneš, tak jak to přijde.“ Modlete se, aby zlo nemělo slovo, aby temnota neměla moc. Ve všech bolestech a utrpeních, které vás mohou potkat, dokonce i uprostřed smrti a tísně, kterou přináší, hledejte Pána a touhy jeho srdce. To musí být vaše nejhlubší a nejnaléhavější prosba.

Pokud zaujmete tento postoj, zakusíte něco z Božího království. Poznáte jako nikdy předtím, odkud přichází vaše pomoc. Zesílíte natolik, že budete schopni překonat každou překážku. Hradby Jericha padnou a hory se pohnou. Žádná pozemská moc už na vás nebude působit, ať už je dobrá nebo zlá. Jediné, co bude plnit vaše srdce, bude to, co přichází shůry.

Christoph Friedrich Blumhardt

BUĎ ČISTÝ, BUĎ ZDRÁV

Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou. Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: "Ježíš, Mistře, smiluj se nad námi!" Když je uviděl, řekl jim: "Jděte a ukažte se kněžím!" A když tam šli, byli očištěni. Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A byl to Samařan. Nato Ježíš řekl: "Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" Řekl mu: "Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila."

Lukáš 17:11-19

Přátelé, dovolte mi, abych se vás zeptal. Kdybyste byli jedním z těch deseti malomocných, jak byste se cítili, kdyby vám Bůh řekl: „Budte očištěni!“ A pak byste byli očištěni. Co kdybyste byli osvobozeni od hříchu a hanby a pocítili v sobě nový život. Radovali byste se? Nebo byste se styděli? Odepřeli byste Bohu možnost říct: „Bud' uzdraven ze svého utrpení“? Odmítli byste mu dovolit, aby vás uzdravil? A teď se ptám: co kdybych vám takové věci řekl já nebo někdo jiný? Odpověděli byste: „To je nemožné, jak může někdo v takové věci doufat?“

Pomoc od Boha se nám dostává častěji, než si chceme připustit. Příliš mnoho z nás však patří k oněm devíti malomocným, nejsme Samaritán, který se vrátil, aby chválil Boha. Vidíme věci, dokonce i zázračná znamení, ale nevzdáváme Bohu čest. Slyšíme věci, a přesto nepadáme na kolena. Jsme příliš soběstační na to, abychom řekli: „Pane, můj Bože a Spasiteli, jen ty nám můžeš pomoci.“

Uvědomujete si, že Ježíš může být vlastně přímo mezi námi a zároveň být tiše odsunut stranou? Můžeme něco vnitřně prožít, třeba i uzdravení, a mít z toho radost, ale pak to strčíme do kapsy a už na to nemyslíme. Zdá se, že je v nás cosi lidského, co nám stále namlouvá, že jsme velcí a moudří. A pak se nám právě to, po čem toužíme, vymkne z rukou. Ze strachu před nějakým lidským názorem nebo reakcí upustíme právě od toho, po čem toužíme. Možná přijímáme Spasitele jako toho, kdo pomáhá, ale bojíme se vyslovit jeho jméno a mlčíme.

Pokud nemáme odvahu svědčit o tom, co Ježíš může udělat, pak můžeme chodit do kostela, jak chceme, a mít všechny správné názory, ale zůstaneme překážkou Božího díla na zemi. Můžeme o Spasiteli mluvit, jak dlouho chceme, ale k čemu nám to bude, když nebude poctěn? Můžeme být uzdraveni, a přesto zemřít a zahynout ve svých hříších. Jen když budeme Boha chválit před lidmi, vstoupí Bůh do našeho světa. Pak lze podobně jako o Samaritánovi říci, že nás naše víra uzdravila.

Christoph Friedrich Blumhardt

KDYŽ NÁS BŮH POKOŘUJE

Děkuji ti, že mě pokořuješ a pomáháš mi.

Žalm 118:21, volně

Bůh nemůže nikomu pomoci, pokud ho nejprve nepokoří. Proto David říká: „Děkuji ti, že mě pokořuješ a pomáháš mi.“ Jak můžeme od Boha očekávat nějakou pomoc, nějakou zvláštní pozornost, nějaké uzdravení, když je naše srdce pyšné, když jsme mu nedovolili, aby nás vzal pod svá křídla jako ubohé hříšníky – s vědomím, že jsme bezvýznamní a nuzní?

Budme upřímní, Boží pomoc si nezasloužíme. Stojíme obviněni kvůli mnoha věcem, které nás od něj odcizily. Bůh dává věci do pořádku, ale dělá to tak, že nás zahání do kouta skrze nejrůznější nouzi a tíseň. Sráží nás dolů, dokud se nenaučíme pokorně se mu vrhnout do náruče a kajícně se před něj postavit.

Každé trápení, které nám přijde do cesty, nás přivádí k pokoře. Dává nám pocítit, že sami nemůžeme obstát. Pak si uvědomíme, že jsme v rukou druhého – že nejsme lidé, kteří mohou žít bez pomoci druhých. Takoví bychom my lidé tak rádi byli. Když jsme v nesnázích, musíme se sklonit a volat o pomoc. Pak je Bůh schopen pomoci. Proto bychom měli Bohu děkovat pokaždé, když jsme poníženi a srazeni dolů. Když nás Bůh pokořuje, má v úmyslu nám požehnat. Budme tedy vděční. Sklánějme se hluboce a bez otálení.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 37

OBRÁCENÍ

Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem. Proto i vy ve zbývajícím čase života nebudte oddáni lidským vášním, ale vůli Boží.

1 Petrův 4:1-2

Pokud toužíme po štěstí a zdraví, ale ne po obrácení, jsme na špatné cestě. Dar uzdravení nepřinese žádný pokrok bez pokání. Nikdy se božský dar uzdravení neprojeví, pokud mu nepředchází pokání, volání: „Pane, zbav nás prokletí, pod kterým sténáme!“ Spasitel nemá zájem hrát hru na to, abychom onemocněli a pak se zase uzdravili. Jste-li na dně, čiňte pokání – o to musíte usilovat.

Samozřejmě není nic špatného na tom, že se chceme uzdravit, ale ptám se, co uděláme se svým zdravím, když předem neuvažujeme o tom, jací jsme a jaké nás chce mít Bůh? Ach, kolik trápení by se dalo odstranit, kdybychom věnovali více pozornosti vnitřní stránce. Pán Ježíš je jistě naším pomocníkem a uzdravitelem, ale to se nakonec týká i duše. Je mnohem lepší být očištěn než uzdraven, protože ve všem, co dělá, jde Pánu o naši duši. Pokud mu necháte své srdce, zakusíte jeho dobrotu i navenek, protože když je hřích odpuštěn, uzdravení následuje samo – všechno ostatní se napraví.

Kéž Pán mezi námi vše postaví na jiný základ. On to jistě přivede k cíli, pokud po tom s vírou toužíme.

Johann Christoph Blumhardt

VE VŠECH VĚCECH

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.

Římanům 8:28

Když jsem pracoval jako učitel v misijním domě v Basileji, dostal jsem vysokou horečku a lékař diagnostikoval neštovice. Následující noc jsem, ač klidný a vyrovnaný, zápasil s Pánem a upřeně jsem hleděl vzhůru. V jednu chvíli po půlnoci se mi zdálo, že mě nějaká ruka hladí od hlavy až k patě, a najednou jsem se cítil zdravý a svobodný. Přesto jsem byl tak zesláblý, že jsem musel zůstat v posteli ještě týden.

Právě v té době jsem musel neustále bojovat s nepřátelskými myšlenkami vůči ženě, která pracovala v domě. Vždycky na mě byla hodná, ale teď mi její nedostatky lezly na nervy. Můj odsuzující postoj mi vzal veškerou vážnost v modlitbách a připravil mě o klid mysli. Velmi mě to rozrušilo a nenáviděl jsem se za to, jaký jsem. Intenzivně jsem se modlil, aby mě Pán zbavil těchto hrozných myšlenek a dal mi pokoj. Nebylo to však nic platné. Bylo to, jako bych žil v pekle zlých myšlenek.

Nakonec jsem se rozhodl být trpělivý a vnitřně se odpoutat. Nebudu už s těmito myšlenkami bojovat a prostě budu důvěřovat Bohu. Netrvalo dlouho a všechny zlé myšlenky zmizely a na jejich místo nastoupily myšlenky opačné. Při tom všem jsem se naučil něco velmi důležitého: Není dobré tolik bojovat sám se sebou, lepší je svou tělesnou přirozenost nechat být a neživit ji.

Jsou chvíle, kdy kvůli nemoci přijde něco nového. Ve všem může Bůh konat dobro. Dovolte mi však také říct, že neznám žádné místo v Písmu, které by nás učilo, že nemoc sama o sobě nás pomáhá osvobodit od hříchu. Nemoc sama o sobě nemá žádnou spásnou moc. Ve skutečnosti mohou některé z nejhorších hříchů vzniknout, když je člověk velmi nemocný. Každý z nás zná nemocné lidi, kteří se stali nesnesitelnými, jak stále vystupují tvrdě a nemilosrdně. Je hrozné vidět jejich sebelásku, duchovní pýchu, domýšlivost a přeceňování sebe sama, dogmatickou mysl a přehnanou falešnou zbožnost. A pak vidět, kolik trápení a smutku to způsobuje těm, kdo se o ně starají.

Nikdo z nás není osvobozen od hříchu kvůli utrpení. A přesto si Bůh často vybírá nemoc, aby svůj lid káznil, aby ho otočil. Přímo uprostřed fyzické nemoci nám často ukazuje svou milost a odvrací nás od života v hříchu. Jisté je, že se nikdy nesmíme domnívat, že nemoc sama o sobě usnadňuje cestu do nebe. Nemoc by nás měla obrátit k Bohu a nasměrovat nás ke kříži. Nemoc může být dobrou věcí, ale jen tehdy, pokud Bohu dovolíme, aby ji použil k vítězství nad hříchem – k dobru. Když totiž jeho kříž vládne v našem srdci, může nás skutečně uzdravit a osvobodit a my už nepropadneme hříchu.

Johann Christoph Blumhardt

HLEDEJTE NEJPRVE JEHO KRÁLOVSTVÍ

Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

Matouš 6:33

Nemoc mě často vedla k tomu, abych se snažil o větší ztišení, abych znovu hledal cestu, kterou mě chce Bůh vést. Lidé předpokládají, že až se uzdravím, pustím se do svých aktivit opět starým způsobem. Ale časy a povolání se mění a Boha nepotěšíme, když budeme lpět na starých obvyklých způsobech. Místo toho musíme věnovat pozornost znamením, která nám ukazují nové cesty.

Když jsem tedy nemocný, musím ustoupit, upozadit svou vlastní osobnost. Věřím, že sám Spasitel dosáhne nejlépe, pokud jen ustoupím. Vnímám to jako krok vpřed ve vztahu k těm, kteří jsou mi blízcí. Na prvním místě musí být Boží království a vláda.

Pokud jde o mne, nyní již necítím potřebu nějak zvlášť se přimlouvat za zdraví druhých. Stále se budu modlit, ale to nejdůležitější, za co se chci modlit, je, aby do nich proniklo něco z Božího království. Naše společenství není založeno na tom, zda nás Bůh fyzicky uzdraví, nebo ne. Ne, scházíme se, protože se radujeme ze Spasitele a z rozvíjení jeho království. Pro to žijeme a pro to jsme ochotni se vzdát všeho. Kdo hledá především Boží království, dostane vše, co skutečně potřebuje.

Když se přimlouváme za druhé, měli bychom v naprosté radosti a důvěře upírat svůj zrak na Boží království a nemyslet na sebe, ale na zájmy Ježíše Krista. Musíme přestat přicházet k Bohu pro pomoc pouze ve vnějších potřebách. Opět platí, že naše společenství je v Božích očích mnohem důležitější a mnohem cennější než cokoli, co bychom mohli doufat, že přímlovou získáme (1Jan 1:1-4). Uzdravení je jedna věc, ale Spasitel chce mezi námi vládnout svobodněji.

Třesme se tedy před tím, co chce Bůh udělat. Musíme se připravit na všechno, zejména pokud se Bůh rozhodne nám něco vzít. Bůh se často vydává jinou cestou, než si myslíme nebo v jakou doufáme. Ztišme se, zvláště v době nemoci, a pak získáme něco, co přichází přímo od Boha a slouží jeho království.

Christoph Friedrich Blumhardt

POHLEĎTE, CO BŮH DOKÁŽE

KAPITOLA 40

NÁŠ ZÁZRAČNÝ SPASITEL

Tu se dotkl jejich očí a řekl: "Podle vaší víry se vám staň." A otevřely se jim oči. Ježíš jim pohrozil: "Ne, aby se to někdo dověděl!" Oni však šli a rozhlásili ho po celé té krajině.

Matouš 9:29-31

Ježíš neměl rád, když lidé kolem jeho zázraků dělali velký rozruch. Vždy měl na mysli něco víc než samotný zázrak. Když Ježíš udělal zázrak, záleželo mu především na tom, aby vzbudil hlubokou, zbožnou odezvu. Jeho skutky milosrdenství byly znamením něčeho většího – něčeho, co přesahovalo světské záležitosti. Dotýkal se nitra člověka.

Ježíš nakonec chce mít následovníky – lidi, kteří jsou jím uchváteni a nadpřirozeně zapáleni pro Boží království. Ano, jeho zázraky ukazovaly víc než Boží moc, ne však nějakými zemětřesnými jevy, ale určitým druhem prostoty, kvalitou, která mohla vést duši hlouběji. Byly tak prosté, že se často odehrály dříve, než si je kdokoli skutečně uvědomil. Někdy skutečně nikdo neviděl, že se odehrává něco mimořádného. Přesto Ježíš, sám pohnutý soucitem, probouzel v lidech lásku – stejnou lásku, kterou jim projevoval. Všechna jeho slova a skutky vycházely přímo z jeho srdce a dotýkaly se lidských srdcí, což zase vyvolávalo chválu a slávu Bohu. Stručně řečeno, jeho uzdravující ruka všem zviditelňovala Boží slávu a lásku.

Tímto způsobem musel být Ježíš zázračným Spasitelem, který Pánovou mocí přinesl vykoupení všem lidem a celému stvoření. A Ježíš je stále naším zázračným Spasitelem. Bez svých mocných činů není ničím jiným než učitelem. My ho však známe jako svého Pána. Ach, kéž by toto evangelium bylo plně prožíváno a hlásáno!

Největší Boží zázraky nejsou ty, které se dějí nemocným lidem. Ty nejsou tak důležité. Mnohem důležitější je, že vidíme věci, které se dějí zdravým, že vidíme změny v životech lidí a ve stavu světa. Na jaké zázraky, které koná Bůh, myslím? Například když se ve válce už nestřílí ze zbraní. Myslíte si, že je to nemožné? Taková myšlenka zřejmě každého rozesměje. Ale neděly se takové zázraky v Izraeli (Jozue 5:13 - 6,27)? Podobné činy dnes potřebujeme víc než cokoliv jiného, aby se vše zcela vymanilo z našich rukou a vložilo se do rukou Živého. Samozřejmě, že když od Boha něco přijde, přijde to v pravý čas a Božím způsobem. Potřebujeme, aby do našich životů opět vstoupila Boží skutečnost.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 41

ZTIŠTE SE

V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše síla.

Izajáš 30:15

Prorok Izaiáš promluvil v době, kdy Božímu lidu hrozilo velké nebezpečí od útočících nepřátel. Lze si představit obrovský neklid, vřavu a zmatek, které nastaly, když se stali kořistí vražedného, pomstychtivého, krvežíznivého a dravého nepřítele.

V takových zoufalých situacích jsme přirozeně neklidní až k nepřičetnosti a křičíme strachy. Izajáš však Božímu lidu říká, aby byl tichý a klidný, aby měl trpělivost a naději. Ti, kdo se naučí být uprostřed trápení důvěřiví a neochvějní, najdou cestu a dočkají se pomoci. Jejich oči budou otevřenější, jejich city střízlivější a najdou malý průchod, kterým mohou proklouznout a který nemohli vidět, dokud neklidně bouřili a zuřili ve svém rozrušení.

Jednou jsem na vinici viděl vosy. Na stoncích visely malé lahvičky, nahoře otevřené a obsahující cukr nebo med. Vosy, přilákané sladkostí, zabloudily a uvízly v lahvičce. Proč? Protože jakmile se dostaly dovnitř, začaly šílet a snažily se uniknout skrz sklo. Takříkajíc ztratily hlavu a zapoměly na otvor nahoře, kudy mohly snadno vyletět. Ale ani jedné se nepodařilo dostat ven, všechny v láhvi zahynuly. Pak mě napadlo, že takoví jsme ve svém neklidu. Tlučeme hlavou o zeď a nevidíme, jak nás náš neklidný duch činí slepými k tomu, co dělá Bůh, a v důsledku toho ztrácíme cestu, aniž bychom mohli vinit někoho jiného než sebe. Neklidné srdce je v nebezpečí, že ztratí všechno.

Když se ztišíme, říká prorok, budeme silní. Klidný duch se pozvedá a vzhlíží k Bohu, od něhož pochází důvěra a odvaha. Pak se můžeme odvážit myslet si: „I když já nemohu udělat to a to, Bůh může.“ Jsme schopni si nově představit, kdo je Bůh, jaký je jeho plán s lidstvem a jak chce, aby všichni lidé byli spaseni skrze Ježíše Krista. Takové myšlenky nám jistě dodají vnitřní sílu a odvahu a skrze jeho Ducha i něco z jeho porozumění a pokoje.

Ach, jaké časy nás ještě čekají, kdy budeme prorokova slova opravdu potřebovat! Neztrácejme čas a ihned se v naději obraťme k Bohu. On nám přináší pomoc v mnoha věcech, ve všem, ale musíme se ztišit, abychom viděli, jak Bůh působí.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 42

BŮH VYSSVOBOZUJE

Neboť ty, Pane, jsi mě vysvobodil od smrti, mé oči od slz, mé nohy od klopýtnutí.

Žalm 116:8

David byl ve smrtelném nebezpečí, téměř odsouzen k smrti. A přesto ho Bůh vysvobodil. Chválí tedy Hospodina za to, že ho uchránil před klopýtnutím.

Pokud ve své nouzi a tísní nevidíme východisko, naše nohy nejspíš začnou klopýtat a my ztratíme odvahu. Budeme v pokušení upadnout do sklíčenosti, zoufalství a reptání proti Bohu, možná až do té míry, že nebudeme věřit v Boha a jeho zaslíbení. Možná dokonce upadneme do falešných a hříšných cest a vezmeme věci do vlastních rukou – pak klopýtneme určitě. To je velmi nebezpečné. Pokud nevydržíme, když je naše víra vystavena zkoušce, riskujeme, že budeme balancovat na pokraji věčné smrti.

Pán je však laskavý a nedovolí, abychom byli pokoušeni nad naše síly. Než skutečně klopýtneme, vždy nám poskytne změnu, východisko. Sám David to zažil, Bůh ho vytrhl z každého nebezpečí. A můžeme to zažít i my. Jistě, pokušení a boje budou stále přicházet. Ale nikdy nám nebude chybět pomoc a útěcha od našeho věrného Boha. Znamení Pánovy pomoci nám budou znovu a znovu přinášet chvíle radosti a pokoje.

Johann Christoph Blumhardt

ZNAMENÍ A ZÁZRKY

Ježíš vykonal v přítomnosti svých učedníků mnoho dalších znamení, která nejsou v této knize zaznamenána. Ty jsou však zapsány proto, abyste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Jan 20: 30-31

Když Otec v nebi něco dělá, měli bychom mít oči i uši nastražené. Přesto dnes, kdykoli se stane nějaký zázrak, zabalíme ho a strčíme do kapsy, necháme si ho pro sebe. Proto se na něm není žádné požehnání a lidé kolem nás o něm nechtějí nic slyšet.

Když vidíme nějaké znamení, ať už kdekoli nebo jakéhokoli druhu, celá naše bytost by měla být naplněna chválou Bohu. Máme-li víru, která nás zaplavuje láskou a soucitem s naším světem; učíme-li se skrze znamení a zázraky, které nám Bůh posílá, mít trpělivost s hříšníky, jednat s mírností se svými přáteli a bližními; nebereme-li si tuto zkušenost pro sebe, ale pokládáme se světu k nohám a říkáme: „Jsem tvůj otrok, tvůj služebník. Budu ti sloužit a nést tě“; budeme-li pokorní, místo abychom si připadali důležití; pomohou-li nám znamení a zázraky stát se pravými věřícími, místo abychom se stali pobožnými – pak dobro zvítězí a my budeme moci dosáhnout další znamení a zázraky. Taková je vůle Otce v nebesích a takový by měl být výsledek znamení.

Viděl jsem celé rodiny, které se díky zázraku přiblížily ke Spasiteli a Kristus v nich mohl konat další věci. To se však musí dít mnohem, mnohem častěji. Každý člověk, který skutečně zažije znamení, pro nějž nebeský Otec udělá něco dobrého, by se měl stát novým člověkem. Měl by skutečně uvěřit, a pak bude celá jeho bytost naplněna božskými věcmi.

Pokud jde o uzdravení, nejdůležitější je, aby se na této ubohé zemi zjevilo něco Božího. Toho se pevně držte a nikdy to neopouštějte. Pokud jste byli uzdraveni zázrakem, ale přesto se nadále věnujete pozemským věcem, co jste tím získali? Pokud ležíš smrtelně nemocný a Spasitel tě uzdraví, a ty to bereš jako samozřejmost a myslíš jen na svou rodinu a na svůj obchod, k čemu je to dobré? Podívejte se nahoru. Podívejte se vzhůru. Tam je vaše odměna. Když zažíváme znamení a zázraky, musí se v nás něco změnit.

Jděme ke Spasiteli ve své nouzi a volejme k němu: „Pane, pomoz nám!“ Musíme mu však také naslouchat. A až nám pomůže, pak plňme Boží vůli. Ať nás Ježíš vytrhne z našich pozemských cest, abychom měli život v jeho jménu.

Christoph Friedrich Blumhardt

BŮH NEMOŽNÉHO

Je snad nějaká věc pro Hospodina nesnadná?

Genesis 18:14

Abraham měl mít syna, ačkoli on i jeho žena Sára už byli v letech. Hospodin ho však ujistil: „Což je pro Hospodina něco příliš těžké?“ Něco podobného se stalo Marii o dva tisíce let později. Ani ona nemohla zcela uvěřit, že se jí má narodit syn. Anděl jí však řekl: „U Boha není nic nemožného“ (Lukáš 1:37). Totéž řekl sám Ježíš, když svým učedníkům řekl, že bohatý člověk těžko vejde do nebeského království. Zděšení učedníci se zeptali: „Kdo tedy může být spasen?“. Ježíš odpověděl: „U člověka je to nemožné, ale u Boha je možné všechno“ (Matouš 19:23-26).

Ježíš svými skutky dokázal, že pro Boha není nic nemožné. Vykonal mocné skutky, které byly pro člověka nemožné. Tím dal naší víře zcela nový směr. Proměnil vodu ve víno, rozmnožil malé množství chleba a ryb, zatímco vzdával díky, probudil Lazara z mrtvých. Naprosté zázraky, které tolik dnešních jasných hlav nedokáže pochopit. Ale těm, kdo věří, Ježíš ukazuje Boží lásku a to, že dokáže, co se nám zdá nemožné.

Tuto jistotu víry bychom měli mít i dnes. Nemusíme všude očekávat tak velké zázraky. Ale pokud je to nutné, Bůh dokáže i nemožné. Takovému Bohu sloužíme a on chce, abychom to dávali najevo.

Stejně jako Bůh stvořil nebe a zemi z ničeho, může i nyní stvořit něco z ničeho. Stále může měnit vodu ve víno, rozmnožovat chléb a křísit mrtvé. Takový je náš Bůh. Jeho království nebude úplné, dokud opět nevznikne velké stádo těch, kteří věří, že Bůh dokáže i nemožné. Bůh chce udělat něco, co může udělat jen on. A udělá to znovu, protože jen on může ukončit všechny vzdechy a sténání stvoření.

Johann Christoph Blumhardt

VĚŘTE V ZÁZRKY

Protože se držel Petra a Jana, všichni se k nim v úžasu sběhli do sloupoví, kterému se říká Šalomounovo. Když to Petr viděl, promluvil k lidu: "Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom svou vlastní mocí nebo zbožností způsobili, že tento člověk chodí? Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich otců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého vy jste vydali a kterého jste se před Pilátem zřekli, když ho chtěl osvobodit.

Skutky apoštolské 3:11 -13

Příliš málo lidí chápe, jak Bůh může působit a jak může dát věci zde na zemi do pořádku. Vidíme věci pouze z přirozeného hlediska. Náš vzdělaný pohled nám brání vidět zázraky.

Navzdory našemu modernímu pohledu se domnívám, že se najde jen málokdo, kdo by nebyl nesmírně šťastný, i kdyby jen ve skrytu svého srdce, kdyby se zázrak stal jemu. Neodmítl by ho, kdyby se náhle uzdravil z nevléčitelné nemoci. Ne, s radostí by zvolal: „Je to zázrak, že jsem opět zdrav.“ Tak to v hloubi duše cítí většina lidí. Lidé všude žízní po Spasiteli, který dělá právě takové věci, na které takzvaná moderní medicína má málo času.

Všichni víme, že v některých situacích se ocitneme zcela bezmocní, že nám nepomohou všechny síly, které člověk zná. Proto nelze víru z našeho života vykořenit. Nezáleží na tom, kolik vody náš sofistikovaný svět nalije na oheň víry, naše touha po víře někde stejně propukne. Víra propuká, i když jí neuděláme průchod – zvláště ta víra, která žízní po Božích znameních přesahujících naše očekávání a chápání. Není-li tato žízeň ukojena, jsou lidé s pozoruhodnou a tajemnou silou poháněni k tomu, aby se vydali hledat.

Vzpomeňte si na mnoho poutníků, kteří putují do Trevíru [Německo], aby viděli svatý plášť, o němž se říká, že má zázračnou moc. Drazí přátelé – impuls, který vede tisíce lidí k cestě do Trevíru, je v podstatě stejný jako impuls, který vedl deset malomocných k tomu, aby šli za Ježíšem. I když cíl není stejný, síla, která je všechny pohání, je stejná – touha po něčem, co nemůžeme pochopit ani vidět, ale co prostě potřebujeme.

Jednou z největších tragédií, kterým dnes čelíme, je, že už nevěříme na zázraky. Ne na zázraky pomocí záhadných sil nebo vědy, ale na zázraky, které vedou lidi k Ježíši, na zázraky, které působí pravé Boží slovo. Věříme, že můžeme být osvobozeni od nemoci a smrti? Věříme, že můžeme být osvobozeni také od zmatku, který je vlastní naší přirozenosti, od hříchu a pošetilosti našich nadějí a ambicí? Věříme, že je to možné? Nebo to možné není, je to jen lež?

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 46

PÁN JE DOBRÝ

Děkujte Hospodinu Všemohoucímu, neboť Hospodin je dobrý, jeho láska trvá navěky.

Jeremiáš 33:11

Bylo by od nás velmi malomyslné myslet si, že Bůh stojí sám a sám, stranou od miliard a miliard lidských duší zde na zemi. On je Pán všemohoucí, Pán zástupů. Velí velkým plukům a posílá své služebníky, aby nám pomáhali. Může k sobě povolat jednoho a říci: „Jdi k tomu a tomu člověku,“ a jinému: „Ty jdi k tomu a tomu,“ a tak dále. Má služebníky pro každého z nás – ať jich potřebuje kolik chce, je jich víc než dost. Má dost služebníků, aby mohl vše zařídit tak, aby dosáhl velkého vítězství.

On je milostivý a s jeho pomocí můžeme vždycky vytěžit něco dobrého z toho, co nás v životě potká, i když je tu tolik věcí, které dobré nejsou. Jeho vůlí je konat dobro a jen náš hřích mu v tom brání. Naše lidská vůle, která se prosazuje, je největším hříchem. Může však být překonána a bude překonána. I když Bůh musí nyní připustit to či ono zlo, jednou to bude jinak. Smrt a nemoc budou překonány a odstraněny, protože jejich právo na existenci trvá jen tak dlouho, dokud je přítomen hřích.

Nakonec bude Bůh vládcem ve všech, skrze všechny a nad všemi svou milostí a dobrotou. Můžeme se tedy modlit: „Zbav nás od zlého“, protože to vlastně znamená: „Čiň nám dobro navěky.“ Můžeme doufat, že nás Pán zástupů vysvobodí od zla právě teď, a čím více se budeme modlit jako děti, tím rychleji toto vysvobození přijde.

To, že se můžeme takto modlit s naprostou jistotou, že budeme vyslyšeni, je něco tak velkého, že musíme děkovat Všemohoucímu Pánu. Ať už je křivd a protivenství jakkoli mnoho, Boží dobrota na nás chce stále znovu zářit a jednoho dne zvítězí. Všechny síly nepřítelů jsou už nyní drceny a lámány. Nezbývá nám tedy nic jiného než děkovat Všemohoucímu Pánu, protože je dobrý.

Johann Christoph Blumhardt

ON ODPOUŠTÍ

Ježíš vstoupil na loď a přeplaval se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy." Ale někteří ze zákoníků si řekli: "Ten člověk se rouhá!" Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: "Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci `odpouštějí se ti hříchy´, nebo říci `vstaň a chod´? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy" - tu řekne ochrnutému: "Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!" On vstal a odešel domů. Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem.

Matouš 9:1-8

Skutečnost, že Ježíš ochrnutého muže uzdravil pouhým slovem, by nás měla přesvědčit, že má také moc odpouštět hříchy. Ten, kdo může uzdravovat, odpouští. Proto jsou Ježíšovy zázraky jedinečné a významné.

Musíme si uvědomit, že nemoci, zejména ty, které mají démonický charakter, jsou důsledkem hříchu a vzpoury. Mají-li být naše neduhy odstraněny, musí být prokletí hříchu zničeno. A to se také stalo. Bůh slyší modlitby kajících a pokorných hříšníků; pomůže jim překonat jejich utrpení. Obnovení zdraví, k němuž dochází přirozenější cestou, je jistě také znamením Boží lásky. Bůh vylévá svou milost na každého – je laskavý i k nevděčným a zlým (Lukáš 6,35). To však neznamená, že jsou jim odpuštěny hříchy. Bůh nás může zachránit před smrtí, ale hřích může stále zůstat.

Kdykoli Ježíš uzdravoval, byl přítomen sám Bůh – síla, která stvořila něco z ničeho – a hřích byl zničen. To je důvod, proč ten, ke komu se Bůh přiblíží, nemůže zůstat stejným hříšníkem jako předtím. Když Bůh zázračně uzdravuje, v tu chvíli vše, co nás odděluje od Boha, je odstraněno. Jsme osvobozeni od hříchu a jsme ujištěni o Boží milosti.

Proto pouze ti, kdo věří v Krista, kdo ho uznávají za Božího Syna, mohou přijmout milost a odpuštění. Kde Ježíš nenašel víru, nemohl konat zázraky (Matouš 13:58; Marek 6:5-6). Kdo se však k němu obrátil s dětskou vírou, tomu pomohl. Ježíš opakovaně říkal: „Tvá víra tě uzdravila.“

Dnes se uzdravení a odpuštění nemusí nutně shodovat. Očekáváme plnost času, kdy bude Duch vylit na všechny národy. Nicméně skrze Krista, který „nesl hříchy světa“, byla nastolena nová a věčná cesta. Ježíš dal svým učedníkům pravomoc uzdravovat a odpouštět hříchy (Jan 20:21-23). Jeho dar milosti – doplněný o moc shůry – je nyní předáván všem, kdo přijmou jeho usmiřující smrt. Jaké milosrdenství nám Bůh prokázal! I dnes můžeme zakoušet uzdravení a odpuštění hříchů. Radujme se a dívejme se, co Bůh může udělat.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 48

JAKO DÍTĚ

Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho prosí o rybu? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, tím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!

Matouš 7:7-11

Někteří lidé, včetně křesťanů, věří, že zázraky nepotřebujeme. Pak bychom se ale mohli Božího království vzdát úplně. Pokud už Bůh nemůže na této zemi zvítězit, pokud už Bůh nemá v našem každodenním životě žádnou moc, pokud jediné, na čem záleží, je naše vlastní poznání a úsilí, pak můžeme na Boží království rovnou zapomenout.

Když už nejsem schopen žít ve vztahu dítěte ke svému nebeskému Otci a svěřit okolnosti svého života do jeho rukou – když musím běhat za nejrůznějšími lidmi a říkat: „Pomozte mi!“ – pak Bůh na zemi nevládne. Pokud se církev už nedokáže modlit jednoduše, jako dítě, které o něco prosí svého otce, pak Boží království nestojí za nic. Boží vláda dává vzniknout praktickým činům na zemi. A chvála Bohu, naším úkolem je Boží panování ukazovat a svědčit o něm.

Zanechme tedy svých starostí a obav a s důvěrou se pusťme do plnění Boží vůle. Pak si můžeme být jisti, že tam, kde je Ježíš, tam patříme i my. Nikdo nemusí mít pochybnosti. Stačí jít vpřed jako důvěřivé dítě. Pokud víte, že patříte Ježíši, pak se něčeho odvažte. Svěřte vše do Boží péče a zjistíte, že se ve vás začíná utvářet něco nového, svěžího.

Nesnažte se převzít kontrolu, ale jako dítě přijďte k Otci – pak uvidíte zázraky, uzdravení a požehnání, jak se dějí všude kolem vás. Pak budete energičtí, když bude cesta volná. Nesnažte se předem zaměstnávat nejrůznějšími prostředky a řešeními, aby Bůh musel jít za vámi a zalátat díry, které jste udělali. Ne, hledejte, co Bůh dělá, a jakmile uvidíte cestu, vykročte na ni.

Christoph Friedrich Blumhardt

NADĚJE V PÁNU

KAPITOLA 49

PROTESTUJÍCÍ PROTI SMRTI

Když jste byli služebníky hříchu, měli jste svobodu od spravedlnosti; jaký jste tehdy měli užitek z toho, zač se nyní stydíte? Konec toho všeho je přece smrt. Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný... Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 6:20-21,23

Pokud jde o smrt, nemáme co do činění jen s nemocným organismem. Lidské schopnosti mohou tu či onde pomoci a naším úkolem je udělat to nejlepší, co umíme, stejně jako zahradník dělá vše pro to, aby jeho rostliny nebyly zničeny. Ale lidé, kteří nepřemýšlejí dál než k tomuto bodu, nerozumějí nemoci ani smrti. Nemoc je součástí díla smrti a smrt je nakonec důsledkem hříchu.

Ničení jakéhokoli druhu je porucha řádu. Nepatří k životu. Na nemoci není nic přirozeného, nic prospěšného; je to něco utlačujícího a odporujícího životu. Smrt je v posledku trest, trestající moc. Je to nepřítel – ba poslední nepřítel!

Proto Ježíš vyzývá svou církev k boji proti silám smrti. Není divu, že pečovatelské domy a nemocnice vznikají v křesťanském společenství. Nemocných a umírajících se neodvažujeme vzdát. Jeden lékař, kterého jsem jednou potkal, měl velkou radost z pomoci lékařské vědy. To mě potěšilo, protože k naší lidské důstojnosti a povolání pečovat o život patří. Ježíš neřekl: „Nestarejte se o to, co se děje s vaším životem.“ Ne, on sám sebe nazývá vzkříšením a životem. „Kdo věří ve mne, bude žít, i když zemře“ (Jan 11:25).

Proto žijte a odolávejte duchu smrti. Dodejte si odvahy, bez ohledu na to, jak trpíte. Protestujte proti smrti. Vaším lidským úkolem je žít! Soud nad naším životem je nyní skrze Krista zrušen. Skrze něj do nás může proudit věčný život a my můžeme překonat svou padlou existenci. Tento časný život, prokletý smrtí, si již nemusí hrát na tyрана.

My, ubozí lidé, musíme během své pozemské existence projít zemí smrti. Její jed na nás stříká ze všech stran. Ježíš nás však chce bezpečně provést všemi kraji smrti, všemi cestami, na kterých se můžeme snadno vyděsit, zvláště když nás pomlouvají a pronásledují ti, kdo nám nerozumějí. Drazí přátelé, buďme skutečnými bojovníky, bojovníky, na které může Ježíš něco naložit, aniž by se bál, že bude nepochopen. Kristus je první a poslední, který zemřel a ožil. Držte se toho, drazí přátelé: Spasitel zemřel a znovu ožil, a vy ožijete také!

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 50

PŘIPRAVTE SE NA BOJ

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.

Jan 16:7

Ježíš musel odejít ke svému Otci v nebi, pryč od svých učedníků, kteří s důvěrou opustili všechno, aby ho následovali. Musel odejít, jinak by jim nemohl poslat jejich pravého pomocníka, Ducha svatého. Když se nad tím trochu zamyslíme, uvědomíme si, že pro učedníky bylo důležitější přijmout „Přímluvce“ než prohloubit svůj osobní vztah s Ježíšem. Aby se stali tím, co Bůh zamýšlel, museli se obejít bez svého Pána.

A to platí i pro nás. Osobní kontakt s Ježíšem je úžasný, ale nemůžeme se spoléhat jen na něj, že pohne naším srdcem. Pavel napsal, že by raději zemřel, aby mohl být s Kristem, ale uvědomil si, že musí zůstat a pracovat pro bratry (Filipským 1:23-24). Když jde do tuhého, příliš mnoho z nás chce letět do nebe, ale myslíme jen na sebe, ne na to, co je ještě třeba udělat pro Pána a jeho království.

Být doma s Kristem není to nejdůležitější. Musíme být připraveni tam, kde jsme, bojovat a přinášet radostnou zprávu o Kristu národům. Musíme se modlit za novou sílu v naší slabosti, za nový elán v nemoci a za nová vítězství v pokušení, místo abychom se chtěli vzdát a odejít, abychom byli s Pánem. Vždyť právě v naší slabosti je Pán nejmocnější (2 Korintským 12:7-10). Proto i ta nejmenší věc, kterou uděláme, může mít velký význam. Jednoho dne budeme žasnout nad tím, jak vysoce si Pán cení věrnosti svého lidu, zejména v jeho slabosti.

Proto nespěchejme odtud příliš brzy se všemi svými touhami, ale raději se modleme za čas milosti, za práci a také za mnoho síly shůry. Dělejme to co nejvíce, aniž bychom se Pánu vzpírali. Pak, až přijde čas našeho odchodu, budeme o to radostněji připraveni odejít a být s Pánem.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 51

DUCH NEMOCI

V sobotu učil v jedné synagóze. Byla tam žena, která byla stížena nemocí už osmnáct let; byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec napřímit. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: "Ženo, jsi zproštěna své nemocí" a vložil na ni ruce; ona se ihned vzpřímila a velebila Boha. Avšak představený synagógy, pobouřen tím, že Ježíš uzdravuje v sobotu, řekl zástupu: "Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní." Na to Pán odpověděl: "Pokrytci! Neodvazuje každý z vás v sobotu vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?" Těmito slovy byli všichni jeho protivníci zahanbeni, ale celý zástup se radoval nad podivuhodnými činy, které Ježíš konal.

Lukáš 13:10-17

Čteme zde o ženě, která chodila shrbená. Byla tak sehnutá, že se sotva mohla podívat nahoru. Lukáš říká, že její nemohoucnost pocházela z ducha nemoci, v němž ji satan držel spoutanou dlouhých osmnáct let.

Je ohromující, že Satan může hrát tak přímou roli v ohnutém těle. Sahá Satanova moc tak daleko? Je možné, aby kníže temnot hrál tak aktivní roli v něčem, co bychom jinak chápali přirozeně? Ano. A my se musíme pokusit lépe pochopit, kam až může sahat moc temnoty. Už jen tato otázka, milí přátelé, stačí k tomu, aby nás znepokojila. Nesmíme však zapomínat na Toho, který rozdrtil hlavu hada a stojí vítězně nad Satanem. On se objevuje i v našem textu. Nemusíme se tedy omezovat na pochmurnou oblast temnoty. Ve skutečnosti máme všechny důvody chválit Toho, který nás vysvobodil z temnoty a uvedl nás do světla.

Písmo nám říká, že moc nad smrtí náleží ďáblu (Židům 2:14-15); je to „vrah od počátku“ (Jan 8:44). Ďábel má zjevně podíl na smrti. Kdo poslal velký vítr, který roztříštil dům, který pohřbil Jóbovy děti? Kdo postihl Jóba odpornými vředy? Neodhaluje to Satanovu moc? Satan skutečně stále hraje svou roli v tělesných neduzích.

Smrt nebyla součástí původního Božího plánu, stejně jako nemoc, která způsobuje smrt. Nemoc je pouze začátkem smrti. Dá se téměř říci, že s každou novou nemocí v nás něco umírá. Nemoc člověka zabíjí kousek po kousku, připravuje ho o jednu schopnost za druhou, až nakonec odejde poslední záchvěv života. Postupně krůček za krůčkem nás duch smrti přivádí do hrobu, i když nejsme sužováni žádnou konkrétní nemocí.

Ach, drazí, jistě si musíme povzdechnout nad vším tím rozkladem, který hyzdí náš svět. Teprve když zažijeme Boží vykoupení, můžeme skutečně vidět propast u našich nohou. Teprve když jsme ohromeni vším, co se od nás vyžaduje – uvěznění v tolika různých pekelných poutech – můžeme spatřit Boží slávu, jak působí. Boží milosrdenství nás chrání před tím, abychom si plně uvědomili, v jakém stavu se nacházíme. Dokonce i Písmo jen naznačuje, jak všudypřítomný je duch temnoty, abychom neztratili odvahu a nebyli zdrceni. Ježíš Kristus přišel zničit ďáblovo dílo (1 Jan 3:8). Toho se musíme stále držet.

Náš text evangelia nám ukazuje, že Ježíš je schopen zlomit satanská pouta. Vložil na ženu ruce a řekl: „Ženo, jsi vysvobozena ze své nemoci.“ To, stejně jako ostatně všechno, co Pán udělal pro nemocné a spoutané lidi, ukázalo, že je Zaslíbeným, který dokáže rozšlapat hady (Lukáš 10:19).

Kdo je tento Ježíš? Kdo to byl? Svým vytrvalým odporem Ježíš zcela zdiskreditoval mocnosti temnoty. Satan se o Ježíše snažil ze všech sil, mučil ho, až tekla krev, a nakonec ho prostřednictvím svých služebníků přibil na kříž. Ježíš však trpělivostí a vírou ve svého nebeského Otce nad Satanem zvítězil. „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Izajáš 53:5) Ano, uzdravení!

Díky kříži už satan nemůže lidi spoutávat stejným způsobem jako dříve. Proto když na nás zaútočí, můžeme mu v Kristově moci vzdorovat a zvítězit nad ním. Kdo s vírou a odhodláním bojuje proti duchu temnoty, může se osvobodit od smrtícího ostnu. Vítězství je vybojováno.

Náš Pán nyní sedí po Boží pravici a obdržel dary, které nám může udělit. Bojuje shůry a bude tak činit, dokud nepoloží své nepřátele za podnož svých nohou; dokud nebudou odstraněni všichni ti duchové nemoci a všechny ty síly, které nás deformují nebo ničí, ať už na těle, nebo na duši. Dokud se nebude moci radovat celé stvoření, celé nebe i celá země. Ach, kdo si dokáže představit velikost tohoto vítězství, které zdědíme, jakmile uvěříme v Ježíše a jeho vítězství!

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 52

VE VĚZENÍ

Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnuti do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život. A tak na nás koná své dílo smrti, na vás však život.

2 Korintským 4:7-12

Bůh potřebuje bojovníky, kteří budou pro jeho království v dobrém i zlém. Potřebuje lidi, jejichž duše jsou v nebi, i když na zemi jsou jejich životy těžce zkoušeny a vystaveny všemožným mukám. Chce nás Bůh sužovat? Vůbec ne, chce si nás použít – použít nás jako vojáky, abychom zjevovali Ježíšův život zde na zemi.

Když prožíváte soužení, mějte na paměti, že ho musíte prožívat tak, aby to nebylo jen vaše vítězství, ale vítězství nad utrpením obecně. To jsem zažil mezi epileptiky, mezi slepými, chromými a hluchými a obecně mezi takzvaně nevléčitelně nemocnými. Říkám jim toto: Budte rádi, že jste takoví. Nyní vnešte něco z Ježíšovy smrti a jeho vzkříšení do své situace, do své zkoušky, do své nouze, do své smrti, do prostředí nevléčitelných, které máme stále před sebou. Vnešte do své situace něco z Krista. Pak pomůžete získat vítězství pro celý svět.

Jednoduše řečeno, pokud nikdo není ochoten trpět nemocí, pokud nikdo není ochoten přijmout bolesti smrti pro Krista, jak můžeme vůbec zvítězit nad smrtí? Pokud stále sténáme a jsme mrzutí, protože nejsme tak zdraví, jak bychom chtěli být, k čemu jsme pak Bohu? Jak se může v našem těle zjevit Ježíšův život?

Všichni budeme muset projít cestou smrti, ale můžeme se také vydat cestou vzkříšení. Poddejte se proto smrti, i když se zdá, že něco ve vás je navždy roztrženo. Nechte to být roztrženo. Ale nebojte se, i když budete v duchu trpět a budete si muset uvědomit, jak jste slabí. Ten Zmrtvýchvstalý může tak prostoupit tvou slabost, že můžeš být živější než mnozí pyšní lidé, kteří se vším svým zdravím a silou bezstarostně a pyšně skotačí životem.

Když musíte snášet nemoc, zejména tu, která je lidsky nevléčitelná, zastavte se, zamyslete se a vzpomeňte si na toho, který zemřel a ožil. Radujte se! Využijte svého uvěznění a s vírou volejte k Pánu. On pak bude stát při vás. Pak budeš ve svém vězení šťastnější než všichni ostatní, kteří chodí po ulicích zdraví.

Ach, drazí přátelé, Spasitel nám chce pomoci ve všech životních úskalích. Pamatujte, že naše soužení trvá jen „deset dní“ (Zjevení 2:10), tedy krátkou dobu. I když můžete být v ohrožení života, buďte věrní. Pak získáte sílu k životu, a to nejen v tom smyslu, že sami budete žít, ale budete mít sílu, právě tam, kde jste, sloužit životu kolem sebe. Vaše věrnost bude mít skutečně věčný význam.

Christoph Friedrich Blumhardt

KORUNA ŽIVOTA

Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.

Zjevení Janovo 2:10-11

Když se uzdravíme, naše nejlepší dny jsou pryč. Je to proto, že naše těžké dny se mohou změnit na dny boje. Když jsme nemocní, máme příležitost zvláštním způsobem vzývat Pána a bojovat po jeho boku v jeho utrpení. Můžeme se s ním zcela postavit proti potřebám světa. Můžeme volat, vzhlízet k nebi – bděle a s očekáváním – a skutečně se modlit: „Přijď tvé království, staň se tvá vůle!“ (Matouš 6:10) Když to děláme, jsme pro Království mnohem užitečnější než ti, kdo si šťastně užívají dobrých dnů. Není snad pravda, že zdravé dny často přinášejí nesmírně málo – skleslé srdce a otupělého ducha? Ale dny nemoci, pokud se obrátíme k Bohu, mohou pomoci udělat z nás i z ostatních občany nebe.

Koruna života na nás již čeká – něco z věčnosti lze pocítit, něco z Boha je zřejmé na zemi. Koruna už tam je, dobro, které druzí cítí, působí mezi námi stále mocněji. Všichni víme, že malý princ bude jednou nosit korunu. Ačkoli je ještě dítě, jeho služebníci se mu klaní a nepřátele drží stranou. Stejně tak, protože jsme Boží děti, jsme vítězové, kteří obdrží korunu. Jsme obklopeni Božími služebníky: anděly a Božími mocnostmi, kteří se přimlouvají za naši ochranu. A nepřítel se musí vzdát.

Abychom to mohli zažít, musíme zůstat přímo po Ježíšově boku. Neodvážíme se udělat ani krok, pokud nepůjde s námi. Bez něj nemůžeme zůstat věrní ani na okamžik. S ním se však můžeme odvážit postavit se smrti. To je něco velmi hlubokého a velmi těžkého, ale v Boží síle to dokážeme. A musíme se toho odvážit kvůli druhým. Bůh chce, abychom ve vsí naší slabosti stahovali věčný život dolů do našeho smrtelného života, i když jsme v zajetí smrti. Tímto způsobem můžeme přispět k urychlení doby, kdy bude zničen poslední nepřítel.

Tak nám nemůže ublížit druhá smrt – bolesti smrti na věčnosti. Ach, drazí přátelé, tato druhá smrt je vážná a má pro nás všechny velký význam. Ale nebojte se, Pán nám pomůže zůstat věrnými. Je to zaslíbení. A i když už nás smrt a peklo zachvátily, i když jsme uvězněni a natolik přemoženi, že sotva vidíme světlo života, pamatujme, že Kristus má poslední slovo nad všemi, kdo uctívají jeho jméno.

Kéž Pán požehná našemu společnému životu, kéž svým Duchem navštíví všechny nemocné, aby dokázali překonat zlo, které je sužuje, a neztratili odvahu.

Ach, drahý Spasiteli, dej nám korunu života, ne kvůli nám, ale kvůli těm, kteří pro tvou slávu mají také přijmout život. Dej korunu života nám všem v tomto ubohém světě, kteří toužíme být tvými učedníky. Dej nám více odvahy, Pane, a dej, ať jsme radostnější. Ať si nezoufáme. Amen.

TVÁŘÍ V TVÁŘ VĚČNOSTI

A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

2 Korintským 4:16-18

Směřujete do nebe, ke Spasiteli. V porovnání s mnoha jinými, kteří zůstávají na tomto světě plném žalu a slz – i když jsou zdraví – vám lze závidět. Zatím plně využijte svého nebeského dědictví, dokud máte ještě život zde na zemi. Nebudte mrzutí a smutní, ale radujte se v Pánu, který vás miluje až na věčnost. Budte mu vděční a děkujte mu, že vás a vaši duši připravil.

Je možné, že budete muset své utrpení snášet o něco déle. Možná se obáváte, že váš boj bude ještě těžší a bolestivější. Ale nebojte se. Neupínejte svůj zrak na to, co je vidět, ale na to, co je neviditelné. Naučte se žít vždy jeden den, stejně jako to dělá malé dítě, které myslí jen na příští okamžik a nedělá si starosti s ničím jiným. Ve srovnání s věčností jsou vaše zkoušky lehké a chvilkové. Musíte se stát zcela jako dítě. To Spasitel chce, protože může použít jen děti.

Hluboce se nad tím prosím zamyslete. Zkuste se stát ničím, buďte hříšníkem a hledejte jen jeho milost. Jen to zruší dluhy, které by vám mohly být ještě přičítány. Ponoříte-li se zcela do jeho milosti, naleznete trvalou radost. I ty nejmenší překážky vyjdou na světlo a budou odstraněny. To zmírní vaši bolest a přinese vám to mnoho dobrého. Pak budete moci svému Spasiteli říct: „Ty jsi tak dobrý.“ Svěřte vše tiché vládě Ducha svatého, který dokáže mluvit lépe než vy nebo já. Věřte tomu, že Božím cílem pro vás je vítězný návrat domů.

Johann Christoph Blumhardt

SLÁBNUTÍ

Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána – žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině.

2 Korintským 5:6-9

Každý se musí dostat do bodu, kdy přijde ke Spasiteli sám v klidu a tichu, kdy k němu může stále důvěrněji obracet své oči, aby, až přijde hodina rozloučení, spojení s ním bylo klidné a nerušené. Ježíš se k nám vždy přibližuje tím více, čím více jsme schopni se odpoutat od věcí tohoto světa, když se učíme přijímat všechno tiše.

Dokud jsme doma v těle, musíme se starat o to, aby se Spasitel brzy smiloval nad veškerým lidským utrpením, ať už se toho dožijeme, nebo ne – i když to pro nás znamená více práce. Proto si dovoluji stát se chudou duší, jejíž pozornost je zaměřena na příchod Pána, duší, která soucitně vzdychá a touží po tom, aby Spasitel brzy všechno změnil. Když se tomu dokážete oddat, čeká vás úžasný úkol. Vaše vzdechy nebudou marné. To vás také připraví na místo v nebi a umožní vám to pomáhat s jakýmkoliv úkoly, které tam budete mít. Určitě budete mít úkol, dokud bude mít Spasitel stále co dělat.

I když slábnete, kéž je vám dána jistota, že navždy patříte Spasiteli. To vás potěší a navzdory všem těžkostem, které ještě musíte snášet, vám dá svatou radost. Je naprosto v pořádku toužit po Spasiteli a prosit ho, aby zkrátil vaše utrpení, nebo spíše, aby vás brzy připravil tak, aby nic nebránilo vašemu vítěznému návratu domů. To je cílem mých modliteb za vás. Drahý Spasitel, který vám toho tolik dal, učiní své a vyjde vám vstříc svým milosrdenstvím. „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28), a až se dostanete do nebe, budete překvapeni, jak úžasné byly cesty Páně.

Pokud si myslíte, že jste měli jen málo příležitostí sloužit svému Spasiteli, nezapomeňte, že bojovníci jsou potřební i na věčnosti, stejně jako sám Kristus je nadále obhájcem za nás (1 Jan 2:1). Dostanete svůj úkol a budete se z něj radovat. Jen stůjte pevně a dovoluji, aby z vás bylo odstraněno vše, co by vás mohlo brzdit. Duch Boží ve vás bude i nadále působit, pokud se ochotně podřídíte jeho vůli. Jeho útěcha spočívá právě v jeho otcovské ruce. Kéž s vámi Boží milost v Kristu Ježíši spočine až do vašeho posledního dechu.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 56

BOŽÍ LÁSKA

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 8:38-39

Pavel píše, že naprosto nic, ať už je to smutné, otřesné nebo záhadné, by nás nemělo přimět pochybovat o Boží lásce. Boží láska je pevná jako skála a neotřesitelná. Absolutně nic nás nemůže od Boží lásky oddělit.

Jádro našeho úryvku spočívá ve slovech „jsem přesvědčen“. Tuto jistou naději, tuto neochvějnou důvěru v Boha skrze Krista nám nikdo nemůže vzít. Skrze Krista jsme si jisti, že nás nic nemůže přimět pochybovat o Boží lásce. Ať nás potká sebevětší soužení, čím více trpíme s Kristem, tím více jsme jeho milovanými dětmi. Být si tím jistý, to je víra.

Proto ten, kdo správně pozná Krista, zejména jeho kříž, může s Pavlem říci: Bůh mě miluje, ať žiji, nebo zemřu. Bůh mě miluje, i kdyby proti mně stáli satanovi andělé, knížata nebo mocnosti temnoty. Bůh mě miluje, i když na mě útočí jeho nepřátelé. Bůh se s nimi vypořádá, až přijde ten správný čas. I tak mě Bůh miluje. Bůh mě miluje, ať už trpím soužením v přítomnosti, ať už ho očekávám v budoucnosti, ať už na mě útočí mocnosti shora nebo zdola. Bez ohledu na to, co nebo kdo mi chce ublížit nebo mi skutečně ublíží, mohu se toho s jistotou držet: Bůh mě miluje!

Johann Christoph Blumhardt

CO POTOM SMRT?

Tu milost nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.

2 Timoteovi 1:9-10

Skrze Krista je smrt zbavena své moci a my skrze něj v určený čas vstaneme ze smrti. Říká: „Kde je, ó smrti, tvé vítězství? Kde je, ó smrti, tvůj osten?“ (1 Korintským 15:55).

Jak však byla smrt zničena a jak byly skutečně vyneseny na světlo život a nesmrtelnost? Všichni musíme zemřít a všichni budeme muset snášet hrůzy smrti. V čem je to tedy nyní jiné? Začněme tím, že pro ty z nás, kteří věří, je smrt, i když musíme zemřít, něčím jiným než předtím, než jsme se setkali s Ježíšem. Náš Spasitel říká: „Kdo věří ve mne, bude žít, i když zemře“ (Jan 11:25). A Zjevení říká: „Blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu“ (Zjevení 14:13).

Když se nad tím zamyslíte, nikdo vlastně nikdy neviděl smrt. Vidíme pouze umírání a rozklad těla, ale ne smrt. A věřte mi, že smrt není jen umírání. Když to po smrti jde tak špatně s tělem, jak to asi půjde s duší, z níž smrt těla vychází?

Ve Starém zákoně čteme o Hádu, světě mrtvých. Jeho popis není pěkný. David říká: „Mezi mrtvými nikdo nehlásá tvé jméno. Kdo tě chválí z hrobu?“ (Žalm 6:5). Kdo ví, jakou moc měla smrt nad ubohým lidstvem i po smrti, než přišel Kristus?

V Kristu je však nyní všechno jinak – to znamená, že pro ty, kdo přijali evangelium, je všechno jinak. Skrze Krista totiž došlo k naprosté změně ve vztahu ke smrti. Kristus zlomil „moc toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla,“ (Židům 2:14). Kristus zničil smrt a přinesl život a nesmrtelnost.

Co tedy se smrtí? Můžeme s jistotou říci, že ti, kdo umírají v Pánu, znají moc smrti pouze na zemi, ale ne v onom světě. Skrze smrt k nám totiž přichází život a nesmrtelnost. Světlo – nebeské světlo – k nám přichází právě tehdy, když světlo na této zemi zhasne. Proto můžeme říci: „Smrti, už s tebou nemám nic společného. Už mě nemůžeš sužovat a obtěžovat. Jsem od tebe osvobozen, i když musím ještě čekat na den vzkříšení.“

Ježíš byl usmrcen v těle, ale oživen v Duchu (1 Petr 3:18). Smrt už nad ním neměla žádnou moc a smrt nemá moc nad těmi, kdo umírají v Kristu, i když musíme čekat na den vzkříšení. My, kteří patříme Pánu, se můžeme radovat, když zavřeme oči a vidíme velkého Vítěze, který zlomil moc smrti. Uvidíme, a uvidí to i lidé kolem nás, jak vítězně se odcházející duše chopí budoucího života.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 58

ÚDOLÍM

Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eli, Eli, lama sabachtani?", to jest: `Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?`

Matouš 27:46

Chvála Bohu, že Ježíš pro nás prošel údolím stínu smrti! A pro něj to bylo chmurnější, než by to mohlo být pro jakoukoli lidskou bytost. Cítil se opuštěný dokonce i Bohem, a přesto ve své opuštěnosti dokázal volat: „Bože můj! Bože můj!“

Chápete, jak důležité je nedopustit, abyste se v hodinách opuštěnosti cítili opuštěni naším drahým Pánem? Náš Spasitel volal: „Eli, Eli!“. Hebrejské slovo se skládá z „El“, což znamená „Bůh“, a „i“, což znamená „můj“, které se píše jako pouhá tečka nebo čárka. Přesto se Ježíš touto malou tečkou držel nitky vedoucí k Otcovu srdci. Představte si víru jako hořčičné zrnko a uvědomte si, čeho jsme s ní podle Pánova zaslíbení schopni dosáhnout.

V hluboké úzkosti se Ježíš probojoval k víře. Tím se stal naším Spasitelem. Proto „myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.“ (Židům 12:3) Protože prošel údolím smrti, může jím provést i nás. „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ (Žalm 23:4)

Naše zatížené svědomí nás chce připravit o jeho útěchu. To může být opravdu těžké! A přesto za nás Kristus prolil svou krev. Proto nám ani naše vlastní špatné svědomí už nemusí brát odvahu, pokud se Krista budeme držet. „Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ Jakou berlou a holí nám může být Ježíš!

Dokud jsme na své pouti zde na zemi, cesta neustále vede přes smrtelnou nouzi. Utěšování Ježíšovým vlastním zápasem, pokračujme v naší cestě v nerušeném pokoji, i když jsme sužováni, trápeni a vystaveni mnoha úskalím. On je naše požehnaná naděje (Titovi 2:13). Za každou cenu se držíme jeho, Ukřížovaného a Vzkříšeného. Vezměme si ho jako berlu, s níž kráčíme, a jako hůl, o níž se opíráme. A jdeme stále vpřed. On nás vede ke slávě svého království.

Johann Christoph Blumhardt

KAPITOLA 59

NAŠE NADĚJE

Když Ježíš okusil octa, řekl: "Dokonáno jest." A nakloniv hlavu, skonal.

Jan 19:30

V Bibli smrt neznamená jen přenesení na onen svět. Ne, smrt je duch, který do nás vstupuje, když nevíme, kam se obrátit, když jsme skleslí, zoufalí. Smrt k nám přichází tehdy, když nás dostihne běh času, věci tohoto světa, když nedokážeme vidět víc než minulost nebo než peníze, dům a pozemek. To je smrt.

Proto nejdůležitější otázka života zní: Splnili jsme své poslání na zemi? Pokud ano, můžeme radostně zemřít. Proto Ježíš řekl: „Je dokonáno.“ Nejsme-li hotovi, pak je to smrt!

Ježíš také řekl: „Kdo věří ve mne, nezemře, i když se setká se smrtí. Já ho uzdravím. Mohu odstranit jeho nedostatky. Já jsem vzkříšení a život. Co jsem začal na zemi, dokončím pro mrzáky a chromé, slepé a hluché. Pro každého, kdo ve mne věří a žije ve mně, je tu život – růst do věčnosti. Přišla tvá hodina, smrti už není!“

Smutek spočívá v tom, že se nám nedaří stát se celistvými. Pláčeme, protože s sebou vláčíme tolik nedokončeného. Bůh však tyto slzy z našich očí setře. Odpustí nám naše selhání, znovu napraví vše, co je porušeno, a postaví nás na nový základ. Co jsme nedokázali dokončit, dokončí za nás, je-li to naše skutečná touha. To je příslib vzkříšení. Co Adam a Eva v ráji nedokončili, bude dokončeno, a co jsme nedokázali my, bude dokončeno. Vždycky je tu naděje.

Christoph Friedrich Blumhardt

KAPITOLA 60

VŠECHNO NOVÉ

Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové."

Zjevení Janovo 21:5

Touha celého světa směřuje ke dni, kdy Kristus učiní všechno nové. Ano, všechno, bez výjimky, všechno bude učiněno novým.

Chcete-li o to usilovat, budete muset nejprve odevzdat svůj vlastní život. Váš život bude muset jít takříkajíc do opravy, i když se bojíte, že všechno bude muset být rozebráno jako starý stroj. Bible říká: „Všechno nové!“ To znamená, že budete muset obětovat i to, co je dobré – nebo co se vám zdá dobré -, zejména to, na co jste si zvykli. Všechno musí jít do opravy.

Celý svět musíte odevzdat Bohu, radostně, zcela, každý den, za všech okolností. Dokud si budete držet pro sebe oblasti svého života, i když jsou dobré, nebudou učiněny novými. Musíte vše odevzdat Bohu, aby mohl vše učinit novým.

A když konečně bude ve vašem srdci celá Boží vůle, jeho dobrá, dokonalá, milostivá vůle, a když Boží vůle na zemi bude odpovídat jeho vůli v nebi, pak se stanou ty největší zázraky.

Christoph Friedrich Blumhardt

KONEC